

190
1927/2

საბავშვო

ს.ბ.

1927

საბავშვო საბავშვო

№ 1

შ ი ნ ა ა რ ს ი:

1. ლენინის გზით—ლექსი—კ. ლორთქიფანიძის	1
2. რას გვასწავლიდა ლენინი — ნოვინის	2
3. ლენინი და ლი-ჩანი—ლექსი—მაკპის	4
4. სამი წელი ულენინოდ—მ. ცქვიტინიძის	4
5. ილიჩის სიცოცხლის გარიჟრაჟი—აროსევეის	6
6. სილვერი—ე. ზოლას	10
7. ჩინგ—ალ-რინგ—დ. ანთაძის	14
8. ზამთარი—ლექსი—ე. პოლუმორდვინოვის	17
9. კარლ ლიბკნეხტი—შ-ის	17
10. ქობ-სამკითხველო და პიონერები—შანის	19
11. ჩვენი ცხოვრება	20
12. შეისწავლეთ თქვენი მხარე—რედაქცია	21
13. ბავშთა შემოქმედება	22
14. სკოლის მოწაფეთა ორგანიზაციას (მოწოდება)	23
15. მეცნიერება და ტექნიკა	24
16. გასართობი	

კ ი ლ ნ ე რ ი

1927
15 იანვარი

განათლების სახალსო ჯიშისათვის სოციალური აღზრდის მთავარმართველთა და საქართველოს მ. კ. თ. ცენტრალური მიერთის (საქ. ა. ლ. კომპარტიის ცენტრალური მმართველთათვის

წელიწადი II
№ 1

140-1927/2

ლ ე ნ ი ნ ი ს გ ზ ი თ.

დღეს შეგვიწყდება წუთით ღიმილი,
თვალს სიხარული გაეპარება:

დღეს მესამეჯერ მძაფრი ტკივილით
ჩვენი გულელები დააფარება.

და ეს წუთები მეტი სიმტკიცით
შეჰკრავს პარტიის მეომარ კუნთებს:
დღეს კიდევ ერთხელ იქნება ფიცი,
რომ შენს გზას ძლევის კოცონს ავუნთებთ.

რა შეაჩერებს მშრომელთ ნალარას,
რა მოადუნებს მებრძოლთა მკლავებს!

შენი სახელი ნორჩს და კლარას
მედიერებით აუფესებს თვალებს.

როგორც სლი კლდე შეურყეველად
ვლდებოდა კომუნის კედლებთან ისევ,
შრომის სამეფოს, ახალ ქვეყანას
ჩვენ მივაქანებთ ელკარე მზისკენ.

გზა ცეცხლიანი კიდევ წინ არის.
ვინ სთქვა, ბრძოლები ჩვენი გათავდა!
რევოლუციის შესაწირავად
„მუდამ მზადა ვართ“, „მუდამ მზადა ვართ“.

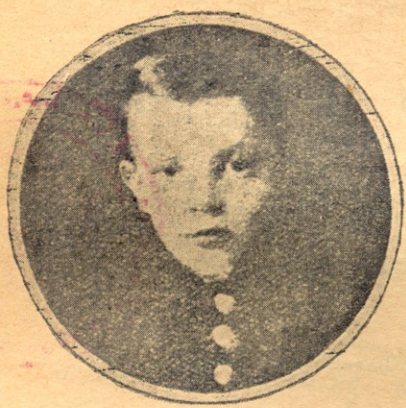
კ. ლორთქიფანიძე.

რას გვასწავლიდა ლენინი.

3 წლის ლენინი თავის და ანასთან ერთად.

ლენინი - გიმნაზიელი.

ლენინი უნივერსიტეტში შესვლის დროს (1885 წ.).

ლენინი 1891 წ.

ლენინი მთელი ათეული წლების განმავლობაში ხელმძღვანელობდა მუშათა კლასის რევოლუციონურ მოძრაობას. ლენინის ხელმძღვანელობით ჩამოყალიბდა მუშათა კლასის ნამდვილი პოლიტიკური ბოლშევიკური პარტია, რომელიც დღეს სათავეში უდგას საბჭოთა კავშირში სოციალისტურ აღმშენებლობას და მთელს მსოფლიოში მუშათა რევოლუციონურ მოძრაობას. ლენინის ცხოვრება არის რუსეთის მუშათა კლასის რევოლუციონური ბრძოლის ისტორია. მისი ხელმძღვანელობით პირველად გაიმარჯვა მთელს მსოფლიოში რუსეთის მუშათა კლასმა, რომელიც დღეს განაგრძობს ახალი, კომუნისტური, საზოგადოების შექმნას. ლენინი ასწავლიდა მუშათა კლასს არამარტო მას, თუ როგორ უნდა იბრძოლოს ბურჟუაზიის წინააღმდეგ, არამედ მასაც, თუ როგორ უნდა შექმნას ახალი წყობილება ბურჟუაზიის დამარცხების შემდეგ. ლენინს ღრმად სწამდა მუშათა კლასის ძალა, მას ღრმად სწამდა, რომ მუშათა კლასი ისეთი ძალაა, რომელმაც უნდა დაამსხვრიოს ბურჟუაზიული წყობილება და დაამყაროს კომუნისმი, სადაც არ იქნებიან არც მდიდრები, არც ღარიბები, არც მჩაგვრელები და არც დაჩაგრულები. ლენინს ერთხელ აღებული მიზნისთვის არასდროს არ უღალატნია, ის სასტიკ ბრძოლას აწარმოებდა მუშათა კლასის მტრების წინააღმდეგ მთელი თავისი სიცოცხლის განმავლობაში.

მოზარდ თაობას ლენინი განსაკუთრებულ ყურადღებას აქცევდა, ის მოზარდ თაობაში ხედავდა იმ ძალას, რომელმაც უნდა დაავიწროვდნოს უკრძოლების მიერ დაწყებული საქმე. აი რას ლაპარაკობს ამის შესახებ: „ის თაობა, რომლის წარმომადგენლები 50 წლისა არიან, უნდა ვიფიქროთ, ვერ ნახავს კომუნისტურ საზოგადოებას, მანამდის ეს თაობა ვერ მიაღწევს, ის თაობა კი, რომელიც დღეს 15 წლისაა, კიდევ ნახავს და თვითონვე შექმნის ამ საზოგადოებას და მან უნდა იცოდეს, რომ მთელი ამოცანა მისი ცხოვრებისა არის შექმნა ამ საზოგადოებისა“. ლენინის ეს სიტყვები ყოველ ახალგაზრდას უნდა ახსოვდეს, ჩვენ უნდა ვცდილობდეთ რაც შეიძლება მეტი გავაკეთოთ იმისთვის, რომ განვახორციელოთ ლენინის ანდერძები. კომუნისტური საზოგადოების შექმნა, როგორც ლენინი გვასწავლის, არ შეიძლება მოხდეს ერთბაშად, არამედ მას ესაჭიროება ხანგრძლივი მუშაობა. ჩვენ უნდა ვიცოდეთ, თუ რა პირობებში გვიხდება ჩვენ ეს მუშაობა. ჩვენ ვიცით, რომ ჯერ კიდევ ბევრი მტერი გვყავს. საბჭოთა ხელისუფლება არსებობს ჯედამიწის ერთ მეექვსედზე. დანარჩენ ხუთ მეექვსედზე ჯერ კიდევ არსებობს ბურჟუაზიული წყობილება. მთელი ქვეყნის ბურჟუები ვერ ითმენენ მას, რომ ჩვენს კავშირში მუშური მთავრობა არსებობს. ისინი ცდილობენ ჩვენს დამარცხებას. მათ ჰყავთ ისეთი ლაქიები, როგორიც არიან მენშევიკები.

ლენინი გვასწავლის ვაწარმოოთ სასტიკი ბრძოლა მუშათა კლასის მტრების წინააღმდეგ, დაწყებული კაპიტალისტებისაგან და გადავებული მენშევიკებით და ყველა ჯურის კონტრრევოლუციონერებით.

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

დღეს ბურჟუაზიულ ქვეყნებში სწარმოებს გააფთრებული რევოლუციონური ბრძოლა, რომელსაც წინ უძღვება ლენინის ხელმძღვანელობით დაარსებული კომუნისტური ინტერნაციონალი.

სხვა ქვეყნის მუშათა კლასი აუცილებლად გაიმარჯვებს, რადგან ამას გვიკარნახებს თვით ღღევანდელი ცხოვრების აუცილებლობა, ჩვენ კი უნდა ვეცადოთ გავამაგროთ, დავებმაროთ ამ ბრძოლებში სხვა ქვეყნის მუშებს, ამასთანავე განვაგრძოთ და გავამტკიცოთ ჩვენი სოციალისტური მშენებლობა და ვიდგეთ სადარაჯოზე მოპოებული თავისუფლების დასაცავად.

ჩვენი ჰონაწილეობის მიღება სოციალისტურ აღმშენებლობაში მაშინ იქნება ნაყოფიერი და შედეგებს მაშინ გამოიღებს, როდესაც გვეცოდინება, თუ როგორ უნდა ვაშენოთ ეს ახალი წყობილება, ამისათვის კი უნდა ვისწავლოთ, თუ როგორი აზრისაა ამის შესახებ ლენინი: „რათაც არ უნდა დაგვიჯდეს, ჩვენ უნდა დავისახოთ ამოცანად: პირველად—სწავლა, მეორედ—სწავლა, მესამედ—სწავლა, შემდეგ შევამოწმოთ, ეს სწავლა მარტო ფრაზებად ხომ არ დარჩა“. ე. ი. უნდა შევამოწმოთ, ჩვენ რაც ვისწავლეთ, ის გამოვიყენეთ თუ არა ცხოვრებაში.

ჩვენ უნდა ვისწავლოთ მუშათა კლასის რევოლუციონური ბრძოლების ისტორია მისთვის, რომ ვიცოდეთ, თუ როგორ მიადწია საბჭოთა კავშირის მუშათა კლასმა გამარჯვებას, რომ გვექნეს ბრძოლებისთვის გამოცდილება.

ჩვენ უნდა ვისწავლოთ არა მარტო წიგნებით, არამედ საზოგადოებრივ სამუშაოზე პრაქტიკული მუშაობითაც, დავებმაროთ მუშებს და გლეხებს. ჩვენ უნდა შევისწავლოთ ბუნების კანონები, რომ დავიპყროთ ბუნების ძალები და წავმართოთ ისინი ჩვენი სახალხო მეურნეობის სასარგებლოდ.

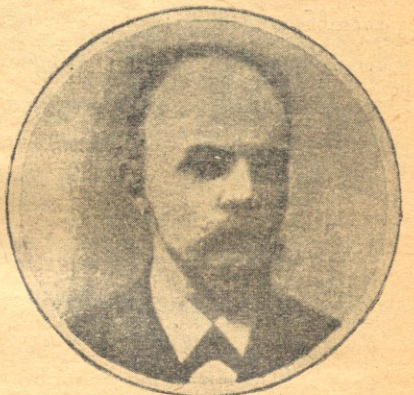
ჩვენ უნდა ვისწავლოთ საზოგადოებრივი ცხოვრების კანონები, რომ ვიბრძოლოთ საზოგადოებრივი ცხოვრების გასაუმჯობესებლად. ჩვენი სწავლა დაკავშირებული უნდა იყოს ჩვენს ყოველდღიურ მუშაობასთან, უნდა ვიყენებდეთ მას ცხოვრებაში, უნდა გვახსოვდეს ლენინის სიტყვები, რომ გამარჯვება უცოდინარი ხალხით არ შეიძლება. უნდა ვეცადოთ მოვსპოთ უფიცობა, სიბნელე, უნდა შევიტანოთ გათვითცნობიერება და განათლება მუშათა და გლეხთა ფართო მასებში.

ყველა ამის შესრულება შეიძლება მაშინ, როდესაც ჩვენ შეკავშირებული ვიქნებით. ლენინი გვასწავლის, რომ ბურჟუაზიის დამარცხება შეუძლებელია ხანგრძლივი, შეუპოვარი დაუნდობელი ბრძოლის გარეშე, რისთვისაც საჭიროა შეკავშირება, დისციპლინა, სიმტკიცე და ნებისყოფის მთლიანობა. ჩვენც უნდა მივისწრაფოდეთ აქეთკენ. ნორჩ ლენინელთა მოვალეობაა შეამჭიდროონ რიგები, დაიზამონ ილიჩის დროის ქვეშ მუშათა და გლეხთა ბავშვები, ლენინის გარდაცვალების სამი წლის თავზე უნდა შევამოწმოთ, თუ რა მიღწევები გვაქვს, რის გაკეთება შეეძელით, რამდენად სწორედ შევასრულეთ ლენინის ანდერძები და სხვა.

ვისწავლოთ ბრძოლა, ვისწავლოთ ცხოვრება, ამასთანავე დავისახოთ მიზნად შევისწავლოთ ლენინი.

ლენინი გადასახლების დროს (1896 წ.).

ლენინი 1901 წ.

ლენინის ერთი საუკეთესო სურათთაგანი.

ლენინი ლაპარაკობს წითელ მოედანზე, მოსკოვში (1918 წ.).

ნოვინ.

ლენინი და ლი-ჩანი.

პეკინში არის მრავალი ხალხი, პეკინში არის სხვადასხვა ქუჩა. დაღის ქუჩებში ისე, ვით ძაღლი ვინმე ლი ჩანი, ჩინეთის მუშა. შემდეგ — ყანები. ზედამხედველი უმასპინძლებდა ლი-ჩანს მათრახით, მის ზურგზე მოსჩანს იარა მწველი, ელვარებს ზურგი სისხლიან დაღით. იქ, სადაც მოდის სურნელი ჩაი, ერთხელ ნიაგმა დაბერა ნაზად, გამოჩნდა მკზავრი, შორს მიმავალი, მას დაუფარდა რ.ღაც გაზეთი. და ერთი მუშა ბლომად ნაცემი კოხულობს ამბავს, რომ არს მხარე, სად ბატონობენ თვითონ მუშები, და არა ავი მანდარინები ძველი გაზეთის დამქნარ ფურცელზე დახატულია თვითონ ბელადი. კოხულობს მუშა ჯადოსნურ სახელს, და ეს სახელი არის:ლენინი. და საწყალ მუშებს ჩაის ყანებში გული აევსოთ ახალ იმედით; ისინი სთხზავენ მზიურ ლეგენდებს და აღიდებენ შორეულ ლენინს. უნდა დამარცხდნენ მანდარინები, ჩაის და ბრინჯის ვრცელ ყანებიდან იხმობს ლენინი პეკინში მუშებს, რომ აჯანყებამ დაიგრიალოს.

დღისით სიცხეში და მათრახის ქვეშ, ღამით მუხლებზე დაჩოქილები, ყველა მუშები ფიქრობენ მასზე, ვისაც რუსეთში ჰქვიან: ლენინი. მუშები ისე უცქერენ გაზეთს, ოდნავ მოხუჭულ პორტრეტის თვალებს, რომ დაავიწყდათ სასტიკი ბედი, თითქოს ხედავენ წითელ განთიადს. კვლავ უსახლოკაროდ არის ლი-ჩანი, და ისევ მოხვდა ქალაქ პეკინში. ირგვლივ ქუჩები, ხმაბა, ბრბოები, მაგრამ აწუნებს შამშილი ლი-ჩანს. ეს მეგაზეთე რად ჰყვირის ასე? მის ხმაში არის სხვა აღწევება. გარდაიცვალა იქ, ჩრდილოეთში, თვითონ ბელადი, თვითონ ლენინი. და ატორტმანდა ლი-ჩანი უცხად, თვალები სწრაფად მას დაუბნელდა, იგი ჩამოჯდა სახლის კიბეზე, რომ არ წაიქცეს სისუსტისაგან. მოკვდა ლენინი, მოკვდა იმედი. რა ეშველება ჩინეთის მუშებს? უნდა ათრიონ თავისი დღენი ტყვეებისა და მათრახების ქვეშ. მოკვდა ლენინი, ასაჯანყებლად რომ მოუხმობდა ჩინეთის მუშებს. ლი-ჩანს არასდროს არ უტირნია, და აქვითინდა ლი ჩანი ახლა.

მ.პ.პ.

სამი წელი ულენინოდ

21 იანვარს სრულდება სამი წელი, რაც გარდაიცვალა მთელი ქვეყნის მშრომელი ხალხის და რევოლუციონური მოძრაობის დიდი წინამძღოლი — ლენინი.

როდესაც ვმარხავდით ამხ. ილიჩს, ჩვენ ყველანი ვამბობდით; მოკვდა ლენინი, მაგრამ ჩვენში მთლიანად ცოცხლობს ის, რაც მან დაგვიტოვა, რისთვისაც იბრძოდა ის.

დღეს ჩვენი ვალია ჩაუუვირდეთ, კარგად ვმუშაობთ თუ არა, ვასრულებთ თუ არა მის ანდერძს?

ბევრი მსხვერპლი გაიღეს მუშებმა და გლეხებმა, რომ ძირიან-ფესვიანად დაემხოთ მეფის და მდიდრების მთავრობა. ამხანაგი ლენინი რამოდენიმე ათეული წლის განმავლობაში ჰქმნიდა ბოლშევიკურ

პარტიას, რომელიც ხელმძღვანელობას უწევდა მუშებს და გლეხებს. ამ ბრძოლაში ბოლოს და ბოლოს მუშებმა და გლეხებმა გაიმარჯვეს ამხანაგი ილიჩის და მის მკერ შექმნილი ბოლშევიკური პარტიის ხელმძღვანელობით, აიღეს ხელისუფლება თავის ხელში, დაიწყეს ჩამოყალიბება ახალი ცხოვრების, ჩამოართვეს მთელი მიწები, ბანკები, ფაბრიკები, მადროები და რკინის გზები კაპიტალისტებს. ყველა მშრომელმა მიიღო უფლება საბჭოების საშუალებით მოაწესრიგოს ყველაფერი თავისუფალ სახელმწიფოში. მათ, ვინც სხვისი შრომით ცხოვრობს, ვისაც არ სურს თავისი შრომით ცხოვრება, ვერ აირჩევიან საბჭოებში, ისინი ვერც მონაწილეობას ვერ მიიღებენ არჩევნებში.

მთელი ქვეყნიერების მდიდრები და მათი მთავრობები 4 წლის განმავლობაში თავდასხმით გვიშლიდნენ ხელს ახალი ცხოვრების შექმნაში. ისინი ძალაუნებურად გვაბრძობდნენ, რომ დაგვეცვა მთელ ქვეყნიერებაზე პირველი მუშურ-გლეხური რესპუბლიკა. ამ ომიანობისა და ბრძოლის დროს ძალიან დაეცა საბჭოთა ქვეყანა, უამისოდაც დაგარდნილი ჩვენი მეურნეობა სრულებით დაეცა. სიმშლილი, სიცივე, ყოველგვარი ავადმყოფობა განადგურებას უქადდა მონობიდან განთავისუფლებულ ხალხს.

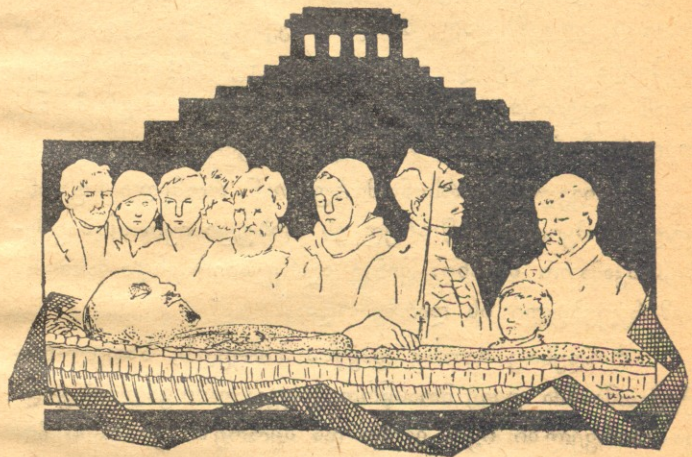
მაგრამ ამხ. ლენინის ხელმძღვანელობით საბჭოთა კავშირმა ყველა თავდამსხმელი მოიგერია. გათავდა ომი; ილიჩი და მისი ბოლშევიკურ-კომუნისტური პარტია მთელი ძალ-ღონით შეეცადნენ, რომ ამუშავებიათ ფაბრიკა-ქარხნები, არ დარჩენილიყო დაუთესავი მიწა, რომ სწორედ ამუშავებულიყო რკინის გზა, რომ ჩვენი მანეთი ყოფილიყო ნამდვილი მანეთი და არა უფასო ქაღალდი, როგორც ეს იყო ომიანობის წლებში. ამ მუშაობას შეაღია ილიჩმა თავისი უკანასკნელი ძალ ღონე, მაგრამ სიკვდილის წინ მან დაინახა, რომ საქმე კარგად მიდის. ყოველი წლის და თვის განმავლობაში ჩვენი მეურნეობა მაგრდებდა. უკვე არ არის სიმშლილობა, ამუშავდა ყველა ფაბრიკა-ქარხნები, ბაზრები და დუქნები საქონლით გაივსო.

მოკვდა ლენინი, მაგრამ მისი პარტია და მასთან ერთად ყველა მუშები განაგრძობენ მის საქმეს. დიდად წაიწია წინ საბჭოთა ქვეყანამ, დაიწყო შენება ახალი ფაბრიკა-ქარხნების, დაიწყო კოლხე-რატივების გახსნა, სასოფლო-სამეურნეო იარაღის შექმნა, ელექტრონის გაყვანა, დაიწყო მუშაობა იმაზე, რომ ყველამ უკეთ იცხოვროს, ვიდრე ძველად, მეფის დროს, ცხოვრობდნენ.

მაგრამ ეს ყველაფერი ახალი ცხოვრების შექმნის საქმეში მხოლოდ პირველი ნაბიჯი არის. ძველ დროში მთელი მეცნიერება მხოლოდ მდიდრებისათვის არსებობდა. მუშები და გლეხები, რომ მათ არ შეეგნოთ ცხოვრება, საგანგებოდ ჰყავდათ უმეცრებაში. იმათ არ უნდა გაეგოთ, რატომ ცხოვრობდნენ ასე ცუდად. ახალი სოციალისტური ცხოვრება მაშინ დაიწყება, როდესაც თვითთული ადამიანი შეგნებული იქნება და შესძლებს ყველაფრის

გაგებას, რაც მის ირგვლივ ხდება. ამისათვის აუცილებლად საჭიროა, რომ ყველანი წერა-კითხვის მტკიცებით იყვნენ და სისწრაფით შეუდგენ ამ საქმეს.

აუცილებელია აგრეთვე აქტიური მონაწილეობის მიღება ახალი ცხოვრების შექმნაში. წინეთ ყველა ფიქრობდა თავის თავზე, ფიქრობდა, რომ როგორმე გამდიდრებულიყო. ეხლა ასე არ არის: მართო მაშინ ვიცხოვრებ მე კარგად, როდესაც ყველა კარგად იცხოვრებს, მხოლოდ ყველა მშრომელების გაერთიანებული ძალ-ღონით გავითავისუფლებთ თავს

ძველი, არასასურველი ნაშთებისაგან. თვითთულმა კარგად უნდა გაიგოს, რომ ახალი ცხოვრების შექმნა მხოლოდ გაერთიანებული ძალებით შეიძლება. უნდა შევისწავლოთ კოლექტიური, გაერთიანებული მუშაობა. ვიცხოვროთ არა საკუთარი თავისათვის, არამედ საერთო საქმისათვის.

ის, რასაც გვასწავლიდა ილიჩი, ჩვენში სდუნდა და გვკითხავს ჩვენ: „აბა, მიაშბე, რა გააკეთე შენ, რომ დაახლოვდეს საათი გამარჯვებისა?! რა გააკეთე შენ, რომ შევექმნათ სოციალისტური ცხოვრება?!“

კარგია, თუ ჩვენ მზიარულად და ერთხმად ვუბასუხებთ: „ჩვენ ვსწავლობთ, რომ გავხდეთ მაგარი, მძლავრი და განვითარებული—ახალი ცხოვრების შენებისათვის! ჩვენ უკვე შევისწავლეთ კარგი ამხანაგობა და საერთო ინტერესებით ცხოვრება! ჩვენ ყველაფერს შევსწავლით და მზიარულად, მტკიცედ მივიყვანთ ბოლომდე ჩვენს დაწყებულ საქმეს“.

8 ცქვიტინიძე.

ილიჩის სიცოცხლის გარიჟრაჟი.

კვირა დილით ქვაფენილზე მიბობდა ორი ბიჭი. პირველს ეცვა ნაცრისფერი ქურქი და შარვალის და იყო ოდნავად ნათელ-ხუჭუჭათმიანი. მეორეს, ტანით უფრო მოზრდილს, ეცვა ლურჯი ხალათი და ყვითელი ფეხსაცმელები.

პირველი მიბობდა შენობათა კედლების გაყოლებით და ცდილობდა, რაც შეიძლება, მოკლედ მოეჭრა გზა; მეორე კი, რომელიც მისდევდა მას, მიბობდა კლაკნილად, ხანდახან ქვაფენილსაც გადასცდებოდა ხოლმე და გადარბობდა ქუჩაში; მის ზურგს უკან დგებოდა მტერის, კორიანტელი, მაგრამ ნათელ-ხუჭუჭათმიანს მაინც ვერ ეწეოდა.

პირველმა მიიბრინა მოხუცთან, რომელიც ფრინველებს ჰყიდდა. სწორედ ეს მოხუცი იყო ამ ბავშვების საკამათო საგანი: ვინც ადრე მიიბრენდა მასთან, გამარჯვებული ის დარჩებოდა.

როდესაც მეორე დაეწია პირველს, ნათელ-ხუჭუჭათმიანმა უკვე მოასწრო კიდევ ორი გალიის ყიდვა. პირველში იყო ერთი და მეორეში კი ორი ჩიტი.

— წავიდეთ, წავიდეთ, — ძლივს წარმოსთქვა სუნთქვაგახშირებულმა ტანმაღალმა ბავშვმა, — წავიდეთ ოქროს გვირგვინთან.

გალიის კარი გააღეს.

ოქროს გვირგვინთან, გორაკზე, გაშენებულია ქალაქის ბაღი. საღამოობით იქ იკრიბებიან მოხელეები, გადატაკებულ მემამულეთა შვილები, ეკლესიის მგალობელნი, ტელეგრაფისტები და გიმნაზიელები.

მთელი ეს ხალხი ღამის 11—12 საათისათვის ამ ბაღს გარდაჰქმნის ხოლმე მტერის საშინელ ნარევად და ისე ბუნდებიან ხოლმე ბინებისაკენ, თითქოს რაიმე საქმით დაქანცულანო.

დილაობით კი ბაღი ცარიელი იყო. სწორედ ამის გამო აირჩიეს ბავშვებმა ეს დრო. ერთს ერქვა ვალოდია, მეორეს კი, ტანმაღალს, კოლია.

ნათელ-ხუჭუჭათმიანმა, ვალოდიამ, ბაღშიც პირველმა მიიბრინა.

მოსძებნეს ხეხილებით დაჩრდილული ადგილი და ჩამოსხდნენ.

— გავუშვათ!.. წარმოსთქვა ვალოდიამ და თანაც თავისი ცოცხალი თვალეები მხიარულად ააცქროილა.

— კარგი, გავუშვათ.

უცბად გალიის კარი გააღეს და ორი გახარებული ჩიტი ჟივილ-ხივილით თავისუფლად გაფრინდა. ერთი ჩიტი თავისი პატარა ფრთით შეეხო კიდევ ვალოდიას ქუდს. მესამე ჩიტი კი ავადმყოფი აღმოჩნდა. ის ვალოდიამ ხელში აიყვანა, საკუთარი სუნთქვით ათბობდა და სვამდა მიწაზე, რომ ერბინა; მაგრამ არაფერი არა შეელოდა, როგორც სჩანდა, ჩიტი სერიოზულად იყო ავად.

მზე კი თავის სხავეს უფრო ამხურვალეობდა.

ბაღში მოსეირნებმა თანდათან იმატეს. ტანმაღალმა ბავშვმა ფოთლებისაგან დაიწყო ვაკეთება ჯერ სატკაცუნებლების, შემდეგ კი სსტვენების.

ვალოდია კი სულ ავადმყოფ ჩიტს ევლებოდა თავს. მან რაღაც ჭურჭლით უწოვა წყალი და დიდის სიფრთხილით დაუწყო ნისკარტთან მიწოდება.

ტანმაღალმა ბავშვმა, რომელიც ვალოდიას მოლოდინში უსტვენდა, ველარ მოიხმინა:

— დააგდე, წავდეთ!..

— არა, დარცადე! — უპასუხა ნათელ-ხუჭუჭათმიანმა.

ტანმაღალმა ისევ დაიწყო სტვენა, ფოთლების ტკაცუნა და შემდეგ ისიც დააცქერდა ავადმყოფ ჩიტს.

— თავი დაანებე მაგას, ეგ თვითონ მოსულიერდება, — მიმართა მეორედ კოლიამ და მკლავშიც მოჰკიდა ხელი.

— აქ დატოვება არ შეიძლება, ვინმე დაიჭერს!..

— იცი რა, მოდი წავიყვანოთ ვოლგის ნაპირთან და ბუჩქებში ჩავსვათ. იქ ხელს არავინ ახლებს, არც რამე ხიფათი შეემთხვევა და შეიძლება მორჩეს კიდევ.

ბავშვები ამ აზრზე შეთანხმდნენ.

ეხლა უკვე ტანმაღალი მიბობდა წინ, როდგან მას უნდოდა, რომ ჩიტი რაც შეიძლება მალე მოეშორებია თავიდან. ნათელ-ხუჭუჭათმიანი კი უკან

რჩებოდა, სუნთქვით ათბობდა ჩიტს, ეალერსებოდა, არ უნდოდა ჩამოშორება.

*
*
*

დარბაზში სამი სტუდენტი შემოვიდა.

— დანარჩენები სად არიან? — იკითხა ერთმა.

— აგერ მოდიან.

მოსჩანდა, რომ დერეფანში მოდიოდა შავგვრემანი ტანმალალი სტუდენტი, მშვიდი სახისა, რომელსაც გვერდში მოჰყვებოდა ქერათმიანი პირველკურსელი სტუდენტი.

დარბაზს არც კი იყენენ მოახლოვებულნი, რომ ერთმანეთს გაშორდნენ. ქერათმიანი, რომელმაც შავგვრემანისაგან რაღაც მოისმინა, გაიქცა ვესტიბულისაკენ.

— სად არიან დანარჩენნი? — შეეკითხა მოახლოვებულ შავგვრემან სტუდენტს დარბაზის კარებთან მდგომი სამი.

— ისინი კლინიკაში იყრიან თავს. მათთან კავშირისათვის გავზავნე ერთი პირველკურსელი.

— ამბობენ, პარამონოვს კრებაზე დასწრება სურსო.

— ეს კარგი ამბავია!. როგორ ამოვამტრევეთ გვერდებს?! წამოიძახა შავგვრემანმა.

— მართალია! — ბანი მისცეს დანარჩენებმა. თუ ის ჯაშუში მოვიდა აქ, უსათუოდ უნდა იქნოს.

ამ დროს ვესტიბულიდან არეული ხმები დაკალოშების და პალტოების სწრაფი გახდის ხმა მოისმა.

— ამხანაგებო!..

ვესტიბულიდან დერეფანში რამდენიმე ათეული სტუდენტი შემოცვივდა. პირველი ჯგუფის წინ მობობდა ის ქერათმიანი, რომელიც წედან შავგვრემანს მოჰყვებოდა. მან ყველაზე უწინ მოირბინა შავგვრემანთან და გადასცა:

— ერთი ჯგუფი მოდის და მეორე კი დიადიგინთან ერთად კლინიკაში დარჩა. ისინი ჯგუფებად იკრიბებიან და ერთად მოვლენ.

მართლაც, ვესტიბულიდან სულ ახალ-ახალი ჯგუფები მოდიოდა, ისე რომ დარბაზში ასორმოცდაათ კაცამდე შეიკრიბა.

— პარამონოვი! — დაიძახა ვიღაცამ — პარამონოვი მოდის.

იმავე წუთას კარებში გამოჩნდა უშველებელი ტანის კაცი, შავწვერა და გაიძვრა თვალებიანი.

— დაიშალენით! — დაიძახა მან მქუხარე ხმით.

— სცემეთ მაგას!..

— დაჰკარით! — გაისმა პასუხად.

პარამონოვის წინ გაჩნდა, შავგვრემან სტუდენტთან ერთად, ქერათმიანი პირველკურსელიც და

მან დაინახა, თუ პარამონოვის სახე როგორი სიბრძნით დაინახა მისკენ და იმავე დროს დაინახა ისიც, თუ შავგვრემანის ერთმა დარტყმამ როგორ დაავლო პარამონოვი ძირს.

— ძირს მაძებარი ძაღლი! — ჰყვიროდნენ სტუდენტები და პარამონოვს ათრევდნენ კარებისაკენ, სადაც კიდევ რამდენჯერმე ჩაჰკრეს ზურგში.

ამავე დროს დერეფანში გამოჩნდა ჩაცვინულკბილებიანი მოხუცი რექტორი.

— ბატონო სტუდენტებო! — დაიწყო მან.

— ჩვენ მოვიტხოვთ. უნივერსიტეტები. ძირს. რეთიმი. სტუდენტები ისე უწესრიგოდ ჰყვიროდნენ, რომ რექტორს შეეძლო გამოეტანა მხოლოდ ერთადერთი დასკვნა: ის უნდა წასულიყო.

ასეც მოიქცა.

კლინიკიდან კი სტუდენტები, რაღაც მიზეზის გამო, არ მოდიოდნენ.

ნაცემი პარამონოვის და რექტორის დარბაზიდან გასვლის მცირე ხნის შემდეგ მოისმა ათეულების ფეხის ხმა.

— ალბათ ჩვენები არიან, — წამოიძახა ქერათმიანმა.

მაგრამ ის შესცდა: ისინი იყენენ პოლიციელები ბოქაულისა და უბნის სამი მეთაკლყურის მეთაურობით.

სტუდენტებმა მერყეობა დაიწყეს და ზოგერთებმა თავი შეაფარეს ცარიელსა და ბნელ დერეფნებს. დარჩა მხოლოდ შეურყეველთა ჯგუფი, დაახლოვებით ორმოც კაცამდე. ამ ჯგუფში მყოფთა გვარები ჩამოსწერეს, ჩასვეს ეტლებში და საპოლიციო უბნებში გაგზავნეს.

— ტყვილა-უბრალოდ ლუპავთ თქვენს თავს, ყმაწვილო! — უთხრა უბნის მეთვალყურემ ქერათმიანს და თანაც ტანზე ხელი მოჰხვია.

მეთვალყურემ, რომელიც მისკენ დაინახა, აყნოსინა მას სამხედრო შინელის და რევოლვერის ბუდის სუნით.

ამ ახალგაზრდა სტუდენტმა მეთვალყურის ყურადღება მიიპყრო თავისი ახალგაზრდობით, წესრიგიანი ჩაცმულობით და სახის იმ განსაკუთრებული გამოხატულებით, რომლითაც აღნიშნული არიან ხოლმე ის ბავშვები, რომელნიც უფრო განვითარებული არიან, ვიდრე მათ ასაკს შეეფერება და იმავე დროს არ კარგავენ თავიანთ ფიზიკურ სინორჩეს.

სტუდენტის ყავისფერ თვალთა შუბლის ქვეშეიდან გამოხედვა მის სახეს ისეთ გამომეტყველებას აღლევდა, თითქოს ამ ყმაწვილს ახლი გაეღვიძოს და თითქოს სწორედ ახლა ეგრძნოს დილის ახალი ძაღლის მოვარდნა.

— თქვენ, ალბათ, ჯერ კიდევ პირველი კურსისთვისაც არ დაგიღწევიათ თავი, არა? — შეეკითხა მეთვალყურე სტუდენტს.

— ჯერ არა, — უპასუხა მან.

— ტყუილად ღუპავთ თქვენს მომავალ წინსვლას; ხომ სულ ერთია, თქვენს წინაშე კედელია, დასრულებული კედელი.

— ეს მართალია. — აღნიშნა სტუდენტმა თავის პასუხში, — მართლა კედელია, მაგრამ ეს კედელი უკვე დამპალია; მხოლოდ ხელის კვრა არის საჭირო და იგი გადაინგრევა კიდევ.

ეტლი შეჩერდა. საპოლიციო უბანში მივიდნენ.

— მობრძანდით! — წარმოსთქვა მეთვალყურემ ფეხზე წამოდგომით.

— გმადლობთ! — უნებლიედ უპასუხა მიპატიჟებაზე სტუდენტმა და ეტლიდან მარდად გადმოიხტა უკანასკნელად ჩაისუნთქა სუფთა ჰაერი. თავლი მოდიოდა და, როგორც ზამთარს შეეფერება, ციოდა.

მართლა კედელია, მაგრამ ეს კედელი უკვე დამპალია.

სატუსაღოში კარბოლის სიმეავის სუნი როგორღაც მწვავედ არ იჩენდა თავს, რადგან იქ იყვნენ ის ამხანაგებიც, რომელნიც ქერათმიან სტუდენტთან ერთად დაიჭირეს.

საკანში კამათობდნენ და ხმაურობდნენ.

სალამოზე ჩამოვარდა ლაპარაკი იმის შესახებ, თუ რას მოიმოქმედებდა თვითნებური დაჭერილთაგანი.

— ჯერ ერთი ჩვენ უნივერსიტეტიდან გამოგვრიცხავენ.

— მერე რა?! — სთქვა ერთმა. ანდა ჩვენ კიდევ რა გვიჭირს, მესამე და მეოთხე კურსზე ვართ, თითქმის ვათავებთ კიდევ და სამუშაოს შოვნასაც შევძლებთ; აი, შენ რა უნდა ჰქნა, ჩემო ძმაო? ამ სიტყვების მთქმელი მიუბრუნდა ქერათმიან სტუდენტს,

რომელიც ჩამოჯდარიყო ხის ლოგინზე. ვები მუხლებზე შემოეხვია.

— ან მე რა?! — სთქვა მან. ჩემი გზა ნაჩვენებია ჩემი უფროსი ძმის მიერ.

ეს მან ნელი ხმით წარმოსთქვა. ამ სიტყვებზე თითქოს ყველა ათრთოლდა, ერთმანეთს გადაჰხედეს და დაჩუმდნენ.

— ის თქვენი ძმა იყო? — შეეკითხა ერთი ისეთის ხმით, თითქოს არ უნდოდა მისი დაჯერება.

ქერათმიანმა ეს შეკითხვა უპასუხოდ დასტოვა.

* * *

სოფელ იანასალახიდან მათ დაიქირავეს უბრალო მარხილი და გლეხი პეტრე სგობინოვი. ეს გლეხი ამ ორი წლის წინეთ სწორედ ამავე ადგილებში დათვმა დაჰკლიჯა.

მარხილში იჯდა ქალი, დაახლოებით 35 წლისა, თავშალში გახვეული, სახის საქმიანი გამომეტყველებით; მას ხელში საგზაო აბა ეჭირა. მის გვერდით იჯდა პატარა გოგონა, რომელსაც დედა დიდის მზრუნველობით ახვევდა თავისი შალის ნაწილს. ქალის პირდაპირ იჯდა ვაჟი, რომელსაც ეხურა მოქანავეყურებიანი ქუდი. ის მზიარულად გრძნობდა თავს როგორც მქროლავი ქარისაგან, ისე თეთრად დათოვლილი მინდვრებისა და ცივი, მაგრამ საღი ჰაერის გამო; გასცქეროდა გათეთრებულ მინდვრებს და ტყეების მთელ წყებას, რაც ჰორიზონტზე ხავერდის არშიად გამოკრთოდა.

სალამო ხანს, როდესაც საგუბერნიო ქალაქს უახლოვდებოდნენ, ვიღაც გამგლევი შეეკითხა გლეხს:

— ვინ მოგყავს?..

პეტრემ ისე ჩააქროლა მარხილი მის გვერდით, რომ პასუხი არ გაუცია.

— რატომ არ უპასუხებ, პეტრე, თუ ვინ მიგყავს? — შეეკითხა ქალის პირდაპირ მჯდომი ქერათმიანი ყმაწვილი.

— მე თითქოს არც კი გამიგონია!..

— მერე რათ მოიქეცი აგრე?..

— წავიდნენ იქით, მერე ლაპარაკს დაიწყებენ.

— რატომ არ ეუბნები, განა ვინმე უკანონო მიგყავს?..

— როგორც სჩანს, უკანონო: შენ ჩვენ სოფელში გადმოგზავნეს და შენ კი, აი, ისევ ქალაქში ბრუნდები.

— განა არ იცი, რომ სასჯელი უკვე მომიხსნეს?.. ნებართვა მოცემულია.

— ეგ კი, მაგრამ... ამ სიტყვებზე გლეხმა კისრის ფხანა დაიწყო. — მაგრამ მაინც ხალხი დაიწყებს ყბედობას.

— არა, პეტრე, ნამდვილად ნებადართულია და შეგიძლია ყველას უთხრა ხოლმე, — ჩაერია ლაპარაკში ქალი.

— ჩუუუ, მშენიერებო, გასწიით! — გადასძახა გლახმა ცხენებს და შოლტიც გადუტყლაშუნა.

დედა და შვილი უნებლიედ გაჩუმდა. ნახეს, რომ ვერ დაარწმუნეს ექვიანი მეეტლე.

* * *

ქალაქში ბინა მხოლოდ მეორე დღეს მოინახა; წყნარი და ზურგში მოხრილი მოხუცებული სახლისპატრონი არწმუნებდა მათ, რომ ბინა ექვსი ოთახისაგან შესდგებოდა, მაშინ, როდესაც მასში ნამდვილად ხუთი ოთახი იყო.

— სამაგიეროდ ორი სამზარეულო აქვს!.. არ უნდა დაივიწყოთ ეს, — არწმუნებდა ის.

— სამზარეულო?.. მერე ეგ სადაური ოთახია? — უპასუხებდა შინ წლის ქალი სიტყვების გაჭიანჭრებით, მაგრამ გარკვევით.

— ოთახია, სწორედ რომ ოთახია, — ისევ თავისას გაიძახოდა მოხუცი.

— ეგ მართალია, დედა, — სთქვა ტანდაბლმა ქერათმიანმა სტუდენტმა, რომელსაც ტუჩის თავზე უჩნდებოდა პირველი ბუსუსები.

— თქვენ მართალი ხართ, — მიმართა მან მოხუცს, — თქვენი სამზარეულო შეიძლება ოთახად გამოვიყენოთ.

* * *

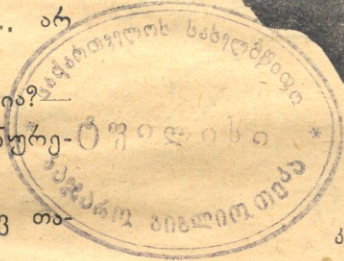
მართლაც, ახალგაზრდა სტუდენტი ამ სამზარეულოში დასახლდა, დანარჩენში კი მოეწყვენ მისი დედა, დები და პატარა ძმა.

სამზარეულოს თაროებზე დიდის გულმოდგინებით დალაგა თავისი წიგნები; ერთი მათგანი კი მაგიდაზე დასდო და გადაშალა.

წაიკითხა პირველი გვერდი და მერე მშვიდად გაიარ-გამოიარა სამზარეულოში. ფიქრებს მთავრად წაიკითხა მეორე. ყოველი ახალი გვერდი მის გონებაზე მნიშვნელოვან გავლენას ახდენდა.

კითხულობდა წიგნებს.

თითქოს ხელთ ეკავა ის უცნაური გასაღები, რომლითაც თანდათან იხსნება ახალ-ახალი სამყაროები.

ლამ-ლამობით, ხშირად ერთსადამივე გვერდებს რამდენჯერმე ჰფურცლავდა, აკვირდებოდა ხოლმე, თითქოს არ უჯეროდა მას.

კითხულობდა და მთელი თავისი ფიქრებით მიჰყვებოდა მისთვის უცნობ ადამიანს, რომელიც შორს იყო მისი სახლიდან, შორს იყო თეთრი და დაუსრულებელი მინდვრებიდან და რომელიც გარდაიკვალა მის მიერ დაუმთავრებელი „კაპიტალი“-ს ფურცლებზე თავდაყრდნობილი.

არასევე.

ლენინის დაწყებულ საქმეს გამარჯვებით

დაავიკრებინებს კომუნისტური პარტია, —

მუშათა კლასის მოწინავე რაზმი.

სილვესტი

V. მიეტა.

ის იყო მიეტა 9 წლისა გახდა, როცა მისი მამა ჟანდარმის მოკვლისათვის ციხეში ჩასვეს.

შანტეგრელის პროცესმა დიდი აურზაური გამოიწვია.

ბრაკონიერი ¹⁾ გამოტყდა მოკვლაში, მაგრამ დაიფიცა, რომ ჯერ ჟანდარმმა დაუმიზნა მას თოფი. „მე მხოლოდ დავასწარი,—სთქვა მან,— მე თავს ვიცავდი; ეს დუელი იყო და არა მოკვლა“. სასამართლოს თავმჯდომარემ ვერასგზით ვერ დაუმტკიცა, რომ, თუ ჟანდარმს უფლება აქვს ესროლოს ბრაკონიერს, უკანასკნელს ამგვარივე უფლება არა აქვს. შანტეგრელი გილოტინას ²⁾ ასცდა თავისი წარსული კარგი ყოფაქცევის გამო. იგი ბავშვივით ტიროდა, როცა, ვიდრე ტულონში ³⁾ გაგზავნიდნენ, მიეტა მიუყვანეს სანახავად.

მიეტას დედა აღრე გარდაიცვალა და პაპსთან ცხოვრობდა, სოფ. შავანოზში, სეილის ხეობაში. როცა ბრაკონიერი გარდაიცვალა, პაპამ და შვილიშვილმა მათხოვრობა დაიწყეს. შავანოზის მცხოვრები მონადირეები შველოდნენ უბედურებს. მოხუცი დარღმა გადაიტანა და მიეტა მარტო დარჩა; მას

ისლა დარჩენოდა, რომ გზებზე მოწყალება მოეთხოვა, მაგრამ მეზობლებს მოაგონდათ, რომ მას პლასანში ძალუა ჰყავდა. ერთმა კეთილმა ადამიანმა წაიყვანა იგი ძალუასთან, რომელმაც მიეტა შეიძულა ამ დღიდან და ცუდად ეპყრობოდა.

ველალია შანტეგრელი, რომელიც ბეწვეულის მკერავ რებიუფას ცოლი იყო, მაღალი დედაკაცი იყო და მთელს ოჯახზე ბრძანებლობდა; მისი მეოხებით იყო, რომ ოჯახი ჰყვაოდა.

რებიუფმა რომ დაბრუნებისას ბავში დაინახა, ბურტყუნი დაიწყო, მაგრამ ცოლმა გააჩუმა და თან უხეშად შენიშნა:

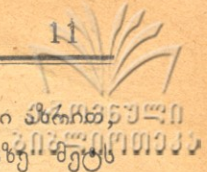
— გოგო მშვენიერი ანაგობისაა; მოსამსახურის მაგიერობას გაგვიწვეს; ვაჭამოთ და ჯამაგირი ამაში გამოვუქვიოთ.

ასეთი გეგმა რებიუფს ჰქუაში დაუჯდა, ბავშვს მკლავებიც კი გაუსინჯა და სიამოვნებით განაცხადა, რომ იგი თავის ასაკთან შედარებით მეტად ღონიერი იყო. მიეტა ამ დროს 9 წლისა იყო. მეორე დღიდანვე მუშაობას შეუდგა. სამხრეთში გლახური სამუშაო უფრო მსუბუქი და საადვილოა, ვიდრე ჩრდილოეთში; იშვიათად თუ ამუშავებენ მიწას და მამაკაცის მაგიერობას აქ ქალები ეწვევიან. ისინი ძნებს ჰკრავენ და ზეთისხილს და თუთას ჰკრეფენ; უძნელესი მათი სამუშაო არის კვლების დაკეთება ბოსტანში.

მიეტა მხიარულად მუშაობდა... ჰაერზე ცხოვრება მოსწონდა და სასარგებლოც იყო მისი ჯანმრთელობისთვის,

ვიდრე ძალუა ცოცხალი იყო, მიეტა ბედნიერად გრძნობდა თავს. კეთილ დედაკაცს, მიუხედა-

¹⁾ ბრაკონიერი ეწოდება იმ პირს, რომელიც სხვის მამულში ნადირობს, პატრონის ნებადაურთველად.
²⁾ გილოტინა—თავსაკვეთი იარაღი, რომელსაც ძველად ხმარობდნენ ევროპაში: ჩარჩოში მოძრავი უშველებელი დანა.
³⁾ ქალაქია სამხრ. საფრანგეთში, ხმელთაშუა ზღვის ნაპირზე.

ვად თვისი სიანხლისა, საკუთარ შვილივით უყვარდა იგი; სცდილობდა სამუშაოთი არ დაეტვირთა და ხშირად ამის გამო ქმართანაც კი მოსდიოდა უსიამოვნება.

— აა, შენ მოხერხებული ხარ, მაგრამ, სულელო, ნუთუ არ გეყურობა, რომ, თუ ძლიერ დატვირთავ ბავშს დღეს, ხვალ აღარ გამოგადგება.

რებიუფი ამგვარ საბუთს უტყვად ემორჩილებოდა და ქალიშვილის საზიდი ტვირთი თვითონ მიჰქონდა.

მიეტა სავსებით ბედნიერი იქნებოდა ძალუა ევლასიას საიდუმლო მფარველობით, თუ რომ მი სი ბიძაშვილი არ აჰკვიატებოდა, რომელიც 16 წლის შესრულდა და იმით ირთობდა თავს, რომ ეზიზღებოდა მიეტა და არ უსვენებდა.

ჟიუსტინი უდიდეს სიამოვნებას გრძნობდა, როცა უბრალოდ დაასმენდა მიეტას და შენიშვნას მი აღებინებდა; ასეთსავე სიამოვნებას განიცდიდა, თუ როდისმე ფეხზე ფეხს დაადგამდა, ან უხეშად წაჰკრავდა ხელს, ვითომ უნებლიედ, და თან იცინოდა. მიეტა კი უყურებდა მას თავისი დიდი შავი თვალებით, რომლებშიაც სიამაყე და მრისხანება კრთოდა, რაც შეაყენებდა ხოლმე სალახანა ბიჭის ხარხარს: ჟიუსტინს ეშინოდა თავისი ბიძაშვილის— მიეტასი.

მიეტა 11 წლის იყო, როცა ძალუა უეცრად გარდაიცვალა და ამის შემდეგ ყველაფერი შეიცვალა სახლში. რებიუფი, რაც დრო გადიოდა, მოსამსახურესავით ეპყრობოდა საწყალ ქალიშვილს და უმძიმესი სამუშაოთი სტანჯავდა მას. მიუხედავად ამისა, მიეტა მაინც არ სჩიოდა, ეგონა, რომ ვალს იხდიდა.

საღამოობით, დაღლილ-დაქანცული, მწარედ სტიროდა მიეტა თავის ძალუას, ამ საშინელ დედაკაცს, რომლის მალულ სიკეთეს მხოლოდ ახლა აფასებდა სავსებით. ამასთან მსუბუქი საქმეც თავს აბეზრებდა მიეტას: მას მოსწონდა ძალ-ღონე საერთოდ და ამიტომ ამყობდა თავისი დიდი ხელებით და მაგარი მხრებით.

მას აწუხებდა ის, რომ ძია არ ენდობოდა, მუდამ საყვედურით ავსებდა განრისხებული კილოთი.

ამის შემდეგ უცხოდ იგრძნო თავი მან ამ სახლში.

უცხოვრაც კი არ მოექცეოდა ადამიანი ისე, როგორც მიეტას ეპყრობოდენ: რებიუფი დაურიდებლივ და შეუბრალებლად სარგებლობდა თავისი საწყალი პატარა ნათესავი ქალის მდგომარეობით,

შეწყალების გამო აცხოვრებდა მას, რაც, მისი ადვილი გასაგები იყო. ქალი ათჯერ იმაზე მეტს აკეთებდა, რაც ამგვარი სასტიკი შეწყალება ღირდა, მაგრამ, მიუხედავად ამისა, ისე დღე არ გავიდოდა, საქმელი ჰური არ დაეყვედრებიათ.

მეტადრე ჟიუსტინი არ აძლევდა მოსვენებას მიეტას მას შემდეგ, რაც გარდაეცვალა დედა და დაინახა, რომ ბავში უპატრონო დარჩა; ის ყოველ ძალ-ღონეს ხმარობდა, რომ ქალის ცხოვრება გაეუარესებია და აუტანელი გაეხადა.

ჟიუსტინი მიხვდა, რომ ყველაზე მეტი წამება ქალისთვის მისი მამის შესახებ ლაპარაკი იყო და სწორედ ამ ხერხს მიმართა; საწყალმა გოგონამ, რომელიც ძალუას მფარველობის ქვეშ ცხოვრობდა, არ იცოდა რას ნიშნავდა „საპყრობილე“, „კატორლა“: ძალუა უკრძალავდა ყველას მიეტასთან ამ სიტყვების წარმოთქმას; ჟიუსტინმა კი თავისებურად აუხსნა ეს სიტყვები, უამბო ჟანდარმის მოკვლა და შანტეგრელის განაჩენი, არ გამოტოვა საზიზღარი წვრილმანებიც კი: კატორღელებს ფეხზე ბირთვს

რებიუფი მოსამსახურესავით ეპყრობოდა საწყალ მიეტას და უმძიმესი სამუშაოთი სტანჯავდა.

აბამენ და ასე დღეში 15 საათს ამუშავებენ, რის გამო ქანცვამოლეულნი იხოცებიანო; საპყრობილეს საშინელებას იგი მეტად დაწვრილებით უწერდა; მიეტა კი ცრემლმორეული უსმენდა მას, ზოგჯერ ქალს სიბოროტე და მრისხანება აიტანდა უცებ, მუშტებს შეიკუმშავდა და ამ დროს ჟიუსტინი უკან იხევდა.

როცა სულ უბრალო რამეზე რებიუფი გაუჯავრდებოდა მიეტას, ჟიუსტინი აჰყვებოდა ხოლმე მამას და ბედნიერად ჰგრძნობდა თავს, რომ საშუალება ეძლეოდა უშიშრად ეღანძლა ქალი, და როცა მიე-

ტა შეეცდებოდა თავის დაცვას, ჟიუსტინი ეუბნებოდა:—გაჩუმდი, ხალხი არ სტყუის; შენც მამაშენით კატორღაში ამოჰყოფ თავს.

მიეტა ჭკითინებდა ზარდაცემული, სირცხვილნაქამი, ძალაგამოლეული; მას თავისი თავიც სამარცხვინოდ მიაჩნდა და მამაც. ხშირად თავლაში იმალებოდა, რომ თავისუფლად ეტირა, არავისთვის არ ეჩვენებია თავისი ცრემლები, თორემ უარესად გააწვალებდენ; მოიტირებდა რა საკმაოდ, სამზარეულოში დაიბანდა თვალებს და მისი სახე ისევ ჩვეულებრივ გამომეტყველებას მიიღებდა ხოლმე.

იმალებოდა იმიტომ, რომ თავის დამცირებად მიაჩნდა, სურდა ბავშვად არავის სჩვენებოდა.

იმ სახლის ჭა, სადაც სილვერი და დეიდა ერთად ცხოვრობდნენ, საერთო იყო. ჟას-მეიფერენის კედელი შუაზე ჰყოფდა მას. ჟასის მცხოვრებთ წყალი ბლომად ჰქონდათ და ამიტომ ზოგჯერ მთელი თვეობით არ სარგებლობდნენ ამ კით.

კედლის მეორე მხრით კი ბლოკის ქრიალი ყოველ დილით ისმოდა; სილვერი წყალს იღებდა ქიდან.

ერთხელ ბლოკი გატყდა; სილვერმა ახალი გააკეთა და ისევ მიაბა ჯაჭვს, რისთვისაც კედელზე ასვლა დასჭირდა; გაათავა სამუშაო და კედლის თხემს გადაჯდა დასასვენებლად, თან მეტის ცნობის-მოყვარეობით ათვალთვრებდა მეორე მხარეს გადაჭიმულს ჟას-მეიფერენის არემარეს.

უცბად მისი ყურადღება ერთმა გღებქალმა მიიპყრო; ქალი კედლიდან მოშორებით რამდენიმე ნაბიჯზე ბოსტანში ჰმარგლავდა. ბიჭი ცნობისმოყვარე თვალთ დააშტერდა ქალს და თან სტვენიო კედელზე არახუნებდა სატეხს. უცბად სატეხი ხელიდან გაუსხლტა, მოხვდა ქას და კედლის ახლოს დაეცა. სილვერი გადასწვდა ასაღებად, მაგრამ ვერ უწია ხელით, ჩასვლა კი ვერ გაბედა.

მაშინ გღებქალმა მიანება თავი მუშაობას, აიღო სატეხი და უსიტყვოდ მიაწოდა სილვერს. ქალი ჯერ კიდევ ბავში იყო. ამ ადგილას კედელი თუმც დაბალი იყო, მაგრამ მაინც საკმაოდ მაღალი იყო და ამიტომ სილვერი გადაწვა კედელზე და ქალი კი ფეხის წვერებზე შედგა. უსიტყვოდ უყურებდნენ ისინი ერთმანეთს, შემკრთალნი, მაგრამ მომღიმარნი.

ბიჭს უნდოდა დიდხანს დარჩენილიყო ქალი ამ მდგომარეობაში; ქალმა თავი მაღლა ასწია, მისკენ, დიდრონი მუქი თვალეხი შეანათა.

სილვერმა გამოართვა სატეხი და ამის შემდეგ კიდევ იმ მდგომარეობაში იყვნენ: ქალი ქვევიდან

მაღლა აწეული თავით, ბიჭი კი კედლის თხემზე ხევრად წამოწოლილი; არ იცოდნენ, როგორ განმარტდნენ ერთმანეთს, არც სიტყვა უთქვამთ რამ; სილვერს მაღლობის გადახდაც გადაავიწყდა.
— რა გქვიან? — ჰკითხა ბიჭმა.

აიღო სატეხი და უსიტყვოდ მიაწოდა სილვერს.

— მარიაში, — უპასუხა ქალმა, — მაგრამ ყველა მიეტას მიწოდებს.

ქალი შეჩერდა და შემდეგ მან ჰკითხა კრიალი ხმით:

— შენ?..

— მე სილვერი მქვიან, — უპასუხა ვაჟმა.

სიჩუმე ჩამოვარდა.

— მე 15 წლისა ვარ, — დაიწყო ისევ სილვერმა, — შენ?

— მე თორმეტისა ვიქნები, — უთხრა მიეტამ.

ახალგაზრდა მუშა გაკვირდა.

— უყურე! — სიცილით წარმოსთქვა მან, მე კი დაქალბული მეგონე... როგორი მსხვილი მკალავები გაქვს.

ქალმა გაიცინა და თავის მკალავებს დახედა.

რაკი სილვერმა აღარა ჰკითხა რა, მიეტა მოშორდა და ისევ თავის სამუშაოს შეუდგა თავჩაღუნული.

8

წამოვიღე

სილვერი კედევ რამდენიმე ხანს დარჩა კედელზე. სილვერი მოუთმენლად ელოდა მეორე დღეს. მივიდა თუ არა ქარხანაში, სცდილობდა ძალად აღლაპარაკებინა ამხანაგები და ერთი სიტყვაც არა სთქვა მიეტას შეხვედრის შესახებ, მხოლოდ გადაკვრით გააგებინა მათ, ჟას-შეიფრენში ქალიშვილი დავინახეო.

— ჰოო! ეგ შანტევრელია! — წამოიძახა ერთმა მუშამ და თან არც კი დააცადეს სილვერს ხმის ამოდება, იმ წამს უამბეს ბრაკონიერ შანტევრელის და მისი ქალის ისტორია.

მიეტას შესახებ ათასნაირი ბინძური წარმოდგენა ჰქონდათ მათ, ლანძღავდნენ მას, თითქოს თავის ღწმინდეს მოვალეობად გაეხადნათ საწყალი ქალის შერცხვენა.

ეტლის მკეთებელი ვიანი, სინდისიერი და გულკეთილი კაცი, ბოლოს მოთმინებიდან გამოვიდა.

— გაჩუმდით, თქვე ქორიკანებო! — დაჰყვირა მან და ეტლის ხელნა გადაადგო. — არა გრცხვენიათ, ასე რომ ლანძღავთ იმ ბავშსა? მეც მინახავს ის და ძლიერ კარგი ბავშია. ამის გარდა გაგებული მაქვს, რომ მეტად მუყაითია და 30 წლის ქალივით მუშაობს, ბევრს თქვენისთანა ზარმაცსა სჯობია.

სილვერს, რომელიც მუშების მიერ მიეტას დაცივნამ და უხეშმა ლანძღვამ მეტად ააღელვა, ვიანის სიტყვებზე თვალზე ცრემლი მოადგა. ამის შემდეგ მას ხმა აღარ ამოუღია, აიღო ჩაქუჩი და, რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, ბორბლის სოლს დაუშინა.

სალამოთი, შინ რომ დაბრუნდა, სილვერი ისევ აცოცდა კედელზე და გუშინდელივით მომუშავე მიეტა დაინახა; გულმა ვეღარ გაუძლო და დაუძახა. მიეტა მორცხვი ღიმილით მიუახლოვდა.

— შენ შანტევრელი ხარ, არა? — უცებ ჰკითხა სილვერმა.

ქალმა უკან დაიხია, თვალები ჩაუშავდა და სასტიკი გამომეტყველება მიიღო, უნდობლობამ იელვა მის თვალებში.

ნუთუ ეს ბიჭიც მას ლანძღავს დანარჩენებით. პასუხი არ გაუცია, ზურგი შეაქცია.

სილვერმა კი საჩქაროდ დაუმატა, შეატყო რა უცაბედი გამოცვლა:

— დარჩი, გთხოვ... მე სრულებითაც არ მინდა შენი გაჯავრება... იმდენი რამ მინდა გითხრა...

ქალი უნდობლად მიუახლოვდა.

სილვერი, რომელმაც ამასწინეთ თავის თავს ბირობა მისცა ყველაფერი ეთქვა მიეტასთვის, გაჩუმ-

და, არ იცოდა საიდან დაეწყო, ეშინოდა არა წამოვიღე ეროშა-რა. ბოლოს მთელი მისი სულიერი მღელვარება ერთს კითხვაში გამოიხატა:

— გინდა შენი მეგობარი ვიქნები? — ჰკითხა მან ათრთოლებული ხმით.

და როცა ვაკვირვებულმა მიეტამ შეხედა მას აცრემლებული, მომღიმარი თვალებით, სილვერმა განაგრძო:

— მე ვიცი, რომ შენ შეურაცხყოფას გაყენებენ. უნდა შესწყდეს ეს, მე დაგიცავ ყოველთვის, გინდა?

ახალგაზრდები ყოველდღე ხვდებოდნენ ერთმანეთს.

ქალი გაბრწყინდა, თავი დაუქნია და უთხრა: — არა, არ მინდა რომ ჩემი გულისთვის იბრძოლო: მაშინ ბევრი სამუშაო შეგექნება. ამასთან, არიან ისეთი ადამიანები, რომელთაგან შენ ვერ დამიცავ. სილვერს უნდოდა დაეყვირა, მთელი ქვეყნისგან დაგიცავო, მაგრამ ქალი განაგრძობდა:

— ისიც კმარა ჩემთვის, თუ ჩემი მეგობარი იქნები.

ამის შემდეგ კედევ რამდენიმე წამი ისაუბრეს ჩუმი ხმით. მიეტამ უამბო სილვერს თავისი ბიძისა და ბიძაშვილის შესახებ; ქალს ეშინოდა მათ სილვერი არ დაენახათ კედელზე მჯდომი, ჟიუსტინი ულმობელი შეიქნება, რომ დაგვინახოს და გაიგოს ჩვენი ამბავიო.

ამის შემდეგ ახალგაზრდები ყოველდღე ხვდებოდნენ ერთმანეთს.

ე. ზოლა.

(განგრძობა იქნება)

ჩინგ ალ რინგ ცხოვრობდა იმ დროს, როდესაც ავტომობილები ჯერ კიდევ არ იყო გამოგონილი.

პალანკინებში სხდებოდნენ მდიდრები, ევროპელები, ლამები.

მაშინ რიკშები დაძრწოდნენ პეკინში და სავირველიც არ არის, რომ ჩინელი ჩინგ ალ რინგ, ჯერ კიდევ თოთხმეტი წლის, გაჭირვების იძულებით მიენდო ამ ხელობას.

მოკლედ: ჩინგ იყო რიკშა.

იმ დღეს ციოდა და სუსხიანი ქარი სჩხვლევდა ტანს. ქუჩებიდან, მოედნებიდან, შესახვევებიდან და ჩიხებიდანაც კი გამოჰქროდა იგი და უწყალოდ, ბრაზმორეული ბობოქრობდა.

ძალიან იშვიათად დადიოდა ჩინგ თავის სახლში. ეს ხომ იმაზე იყო დამოკიდებული, თუ ქალაქის რომელ ნაწილში მუშაობდა იგი.

ამ ღამეს კი ისე ციოდა, რომ ჩინგმა თითქმის მთელი ქალაქი გადასჭრა და დალილი, დაქანცული შევიდა თავის ოთახში, სადაც ორი კვირის განმავლობაში ფეხი არ შეედგა.

დალილიმა ჩინგმა გააგო იატაკზე ქილოფი, ამოიღო თავქვეშ ხე და ის-ის იყო ძილს მიეცა, რომ უცებ საზარელი, გულსაკლავი, მხეცური ხმა მოესმა.

ჩინგ არ იყო მშიშარა მან მთვარის მკრთალ შუქზე ამოაპრიალა უბიდან მოკაკუტებული დანა

და თუმცა ჰკანკალებდა, მაინც თამამად გააღო კარი და ხმამაღლა დაიძახა:

— ჰეი, ვინ არის მანდ?

მრავალფეროვანი ფარნები ბეუტავდა ქუჩაში, არავინ არ სჩანდა და საპასუხოდ ქარის სინინი შემოიჭრა ბნელ ოთახში.

ჩინგ შეკრთა და ცოტა ხმადებლა გაიგეორა:

— ვინ არის?

„არავინა,“ — გაიფიქრა.

მართლია, მან ძალიან სწრაფად მიხურა კარები, გარდაკვლებული მამაც კი ახსენა (როგორც შვრებოდა ყოველთვის ძილის წინ) მაგრამ პატარა ბიჭუნისას ძილი მაინც გაუკრთა.

ვინ იყო? რატომ დაიღრიალა? ღრიალი იყო იგი, თუ კვნესა? იქნებ ვინმეს სცემენ? ან შეიძლება ხუმრობენ, ჩინგს ატყუებენ? ეჰ, რაც დედა დაპყარვა ჩინგმა, წყნარად აღარ დასძინებია.

კიდევ გულშემშარავი ხმა.

ჩინგ გაევიეთ წამოვარდა ზეზე და გარეთ გავარდა. მან გაიარ-გამოიარა პაწაწკინა ქუჩაზე და როცა დაუახლოვდა ფირუზისფერი ფარნით მორთულ სახლს, ისევ მოესმა ის ხმა.

ჩინგ ალ რინგმა ფრთხილად ჩამოჰკრა ზარს.

გაირბინა რამოდენიმე წამმა და კარები ფრთხილადვე გაიღო. ჩინგის ტოლა ბიჭმა გააღო კარები და დაბლა დაუკრა თავი ჩინგს.

ჩინგმაც ასევე უპასუხა: ამას მოითხოვდა ზრდილობა.

— იარეთ ნელა (ნელა სიარული დიდებულთა საქმეა).

— არა ვარ ღირსი, — უპასუხა ჩინგმა.

მეორე ოთახიდან განმეორდა კივილი და უცნაური რამ მოხდა: მასპინძელს სულმთლად დაავიწყდა ზრდილობა და თავაზიანობა. მან მავრად ჩასქიდა ჩინგს ხელი, მოიწია თავისკენ და ჩურჩულით ჰკითხა:

- თქვენი სახელი?
- ჩინგ ალ რინგ.
- ჩინგ, იქ ჩემი დაა.
- მესმის.
- ჩინგ, იგი ძალიან მახინჯია.
- ჰო?

— თქვენ შეხვალთ და არ შეიმჩნევთ მის სიმახინჯეს.

- კარგი. თქვენი სახელი?
- პტე პაი იო.

პტემ გააღო შემდეგი კარები, ღრმად წელში მოიხარა და სთქვა:

— პ.ტიოსანო სტუმარო, შემობრძანდით.

ჩინგვაც დაბლა დახარა თავი და უპასუხა:

— არა ვარ ღირსი, რომ პირველი შევიდე.

კიდევ ორჯერ მიიპატიჟა მასპინძელმა, კიდევ ორჯერ ითარა ჩინგმა და შევიდა.

შევიდა თუ არა, გაშეშდა:

მდიდრულად მოწყობილ, წითელი ფარნის შუქით მოზნეულ ოთახში, მუთაქებსა, ბალიშებსა და ქალოფებს შუა იწვა ძალიან მახინჯი არსება. მისი ნაყვავილარი, თითქოს აპოკორტნილი ცხვირი, კითხვის ნიშანივით დაკლაკნილი, მისი ასი წლის დედაპრსავით ჩამოთენთალი ლოყები, აბრეშუმის ბალიშებზე გაქყლეტულ ნესვსავით გადადებული თავი, ქათამსავით გამოკუჭული გული, წურბელასავით გრეხილი წარბები, დორბლიანი ტუჩები და კოქოს ლაყუტებსავით ყურიდან ყურამდე გადაჭიმული პირი საძაგელ შაბაბეჭილებას სტოვებდა. მხოლოდ თვალები ჰქონდა ამ არსებას კეთილი, ტანჯული, ჰკვიანი.

პტე პაი იოს და ცამეტი წლისა თუ იქნებოდა.

გოგო იმდენად მახინჯი იყო, რომ შეხედვისთანავე უცნაური შიში ისადგურებდა თქვენში, მაგრამ ჩინგ ალ რინგ გულადი ბავში იყო.

მართალია, ყველაფერი ეს შეამჩნია ჩინგმა, მასში ამ სახემ შიშიც და ზიზღიც გამოიწვია, მაგრამ მან მოიკრიბა მთელი თავისი ნებისყოფა, წარსდგა ერთი ნაბიჯი, ისევ ღრმად მოიხარა წელში და სთქვა:

— კეთილი მასპინძელს.

— მაპატიეთ ავადმყოფს, — მოესმა საპისუხოდ მახინჯის ჩახლეჩილი, ხრინწიანი, სხარტიანი ხმა.

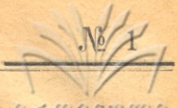
პტე პაი იო სპილოს ძვალსავით გაფითრებული აყუდებულიყო (ეტყობოდა, პტე ძალიან ღელავდა). ჩინგს ასეთივე ფერი გადაჰკროდა. მხოლოდ მახინჯის ლურჯი სახე წითლად განათებულ ოთახში იისფრად მოსჩანდა.

არა ვარ ღირსი, — უპასუხა ჩინგმა.

როდესაც ჩინგმა შეხედა გოგოს თვალებს, მან ისეთი სიბრაღული იგრძნო მისდამი, რომ კინაღამ ატირდა, მაგრამ აქაც თავი შეიმაგრა, სიყვარულით შეხედა პტეს დას და ასე დაიწყო თავისი აშბავი:

— მე პქვიან ჩინგ ალ რინგ მე სრულიად საწყალი ადამიანი ვარ. მე ვარ რიკშა. დედა, მამა, ძმა — ყველა დავკარგე მაშინ, როდესაც შავი ჭირი ამძვინვარდა პეკინში. ეს მოხდა ორი შემოდგომის წინ. მთელ ჩემს სიცოცხლეში მე სადილი იმდენჯერ არ მიჭამია, რამდენიც თმა მიზადია თავზე. მთელ ჩემს სიცოცხლეში მე იმდენჯერ გავყინულვარ სიცვიისაგან, რამდენიც თმა მიქვს თავზე. ხანდახან ვირთავის დაქერა, შეწვა და შექმა სანატრელი იყო ჩემთვის, ხანდახან ფეხების გათბობისათვის ღამეობით დავბობდი ქუჩებში. ნერწყვი არასოდეს არ შემშრობია ბაგეებზე. მე ძალიან ღარიბი ვარ, მაგრამ, მიუხედავად ამისა, მე მაინც სიცილის უნარი არ დამკარგვია. მე მაინც ბევრ კარგს, მშვენიერს, გამამხიარულებელს ვხედავ ამ ქალაქ პეკინში. აი, მაგალი-

თად: ნამდვილ მუშურ სიმღერას, როდესაც ჩამწყ-
რივლებიან ტვირთვის ერთიმეორესათვის ვადაცემის
დროს და ერთხმად დასძახებენ ხოლმე, მუშაობას
ააყოლებენ:

— ეჰ, ჰეი ეჰ, ჰოუ ეჰ, ჰეი.... . ჰეიო,
ჰეიო, ჰეიო... დააღერა ჩინგმა...ან კიდევ გაზაფხულ-
ზე, როდესაც დავინახავ ხოლმე სხვის ბაღში ან
მედუქნესთან ბაღს, ალუბაღს, რომელიც გემრიე-
ლად მიცნის და უხარის მზეს. ან კიდევ რაიმე წარ-
წერას რომ დავაცქერდები ხოლმე, რაღაც უცნაური
გრძნობა, თითქოს სიამოვნება, იღვიძებს ხოლმე ჩემ-
ში (მე ხომ წერა-კითხვა არ ვიცი). ნუთუ პტეს
დას არ სმენია იაღონის სტვენა? ნუთუ პტეს დას
არ უნახავს მზის ამოსვლა? ნუთუ არ შესცქერის ვარს-
კლავებს, მთვარეს? ამიტომ მეზადება კითხვა, რა-
ტომ არის პტე პაი იოს და ცუდ გუნებაზე? მე რო-

ცა მოვდიოდი ქუჩაში, აი ახლა, მე გავიგონე პტე
პაი იოს დის მწუხარე კვილი და გავიფიქრე: „ამ
ფირუზისფერ ფარნიან სახლში ალბად ჰშიათ“, მაგ-
რამ, როგორც ვხედავ, ეს ასე არ არის. ამიტომ
ვწუხვარ, პტე პაი იო, რომ მე არ ვიცი, თუ რო-
გორ დავეხმარო შენ დას.

ავადმყოფმა ისევ დაიკნაველა, მაგრამ ჩინგ მას
თვალეში უყურებდა და იქნებ მარტო ეს შეველო-
და ჩინგს.

— თქვენ ჩვენთან ხშირად ივლით, ჩინგ ალ
რინგ?

— არა ვარ ღირსი...

— ტუტ პაი იო, — უკარნახა პტემ.

— ტუტ პაი იო, — სთქვა ჩინგმა.

— თქვენ ჩვენთან ხშირად უნდა მობრძანდეთ,
ჩინგ ალ ჩინგ.

— არა ვარ ღირსი, ტუტ პაი იო ...

— თქვენ ჩვენთან ხშირად უნდა მობრძანდეთ,
ჩინგ ალ რინგ, — ისევ გაიმეორა მახინჯმა და მუღა-
რით შეხედა ჩინგს.

— დიდს, დიდს სიამოვნებით, — წამოიძახა ჩინგ-
მა, ღრმად დაუკრა თავი ჯერ დას, მერე მას და
წამოვიდა.

წამოჰყვა პტეც და აი რა უთხრა დერეფანში:

— ჩინგ, მე გაგაცილებ.

— კარგი, პტე, მაგრამ შენი და?

— ოო, ცხლა ის შენზე ჰფიქრობს, ჩინგ.

ისინი მძიმე ნაბიჯებით გამოვიდნენ ქუჩაში.

— ჩინგ ალ რინგ, რით გადაგიხადო! ეს წვა-
ლება დიდი ხანია რაც დაიწყო.

— მე ვარ მუშაითი. მუშაითი არ იცი რა არის?

ცირკში არ ყოფილხარ? ეს ისეთი კაცია, რომელიც
თამაშობს უხარმახარ სიპაღლებზე გაქიმილ თოკზე:
დადის, ტრიალებს, ბურთებს ისვრის, იჭერს. ეს ძა-
ლიან ცუდი ხელობაა, მაგრამ ბევრ ფულს იძლევა.
მამამ შემასწავლა, დედასაც ასწავლა, მაგრამ დედა
ერთხელ ჩამოვარდა, ავად გახდა, თითქმის შვილი
თვე ავადმყოფობდა. ეს ამბავი მოხდა გერმანიაში,
ბერლინში, და გარდაცვალებისას დაჰბადა ჩემი და —
ტუტ. მე მაშინ თითქმის წლინახევრისა ვიყავი. მა-
მამ აღგვხარდა, მასწავლა, შემასწავლა ხელობა და,
აი, თითქმის ორი კვირეა, რაც მე მომიწვიეს აქ,
პეკინის ცირკში, მდიდრებისათვის საპამპულოდ. ჩინგ,
მე ფული იმიტომ მინდა... იმიტომ მინდა... . იმი-
ტომ, რომ ეს საჭიროა ჩემი დისთვის....

ოო, შენ არ იცი, ჩინგ ალ რინგ, რა გამოიარა ჩემ-
მა დამ! . მან იცის, რომ იგი მახინჯია და სულ ამა-
ზე ჰფიქრობს. ქუჩაში ღამ-ღამობით თუ გამოვიყვან
ხოლმე ხანდახან, ისიც ძალით. დღეს ისე საზარლად
ჰკიოდა, რომ მე მეგონა სუნთქვა შეეგუბება, დაი-
ხრჩობა მეთქი. იგი ხომ არ ტირის, იგი ჰკვივის...

ტუტ არავის არ იკარებს. თუმცა ვინ მიეკარე-
ბა? ტუტ დღეს დაიღალა ტირილით, ვერაფრით ვერ
დავამშვიდე და... ჩინგ!. ერთადერთი საყვარელი
არსება ჩემთვის არის ტუტ... დეე, ეზიზღებოდეს
მისი სახე ყველას, მე მაინც ვიცი, რომ ტუტს კე-
თილი, ნაზი, მოსიყვარულე გულა და ჰკვიანი, ლა-
მაზი თვალეები აქვს. მარტო შენ შესძელი მისი და-
მშვიდება, ჩინგ, და არ ვიცი, რით გადაგიხადო!

— არაფრით, პტე... მხოლოდ ნება მომეცი,
რომ ხშირ ხშირად ვიარო თქვენთან. შენ მართალს
ამბობ, პტე. ტუტს ნაზი, კეთილი გული აქვს და
ლამაზი, ჰკვიანი თვალები. ჩინგმა დაბლა დაუკრა
თავი პტე პაი იოს, სწრაფად მოტრიალდა და ჩქა-
რი ნაბიჯებით გაშორდა მას. მეტი ველარაფერი უთხ-
რა ჩინგმა: თუმცა ათასი რამ ჰქონდა სათქმელი,
მაგრამ ცრემლები ყელს მოაწვა.

მზემ უკვე სიკეთით შეღება პეკინი, როცა პტე
პაი იო ფეხაქრებით შევიდა თავის სახლში. ტუტს
მაგრად და მშვიდად ეძინა.

მას შემდეგ ამ ქუჩაზე არავის გაუგონია საზა-
რელი, გულსაკლავი კვილი.

დ. ანთაძე

ზ ა მ თ ა რ ი

შემოძარცულა მინდორ-ველები,
თოვლის ფიფქები ცვივა მალლიდან
და, ვით მოხუცებს თეთრი წვერები,
მთათა ფერდობებს ისე აყრია.

შორს ბამბისფერი წყება ღრუბლების
ცის იალალზე სცურავს ნავებად,
და ეშინიათ წასაუბრების,
როცა მზე მალლით დაენახვებათ.

გადაფრენილმა ფრინველებმა უკვე
ლამაზ სრიალით სივრცე გასცურეს,—
მზიური ქვეყნის საყვარელ ცის ქვეშ
უკანასკნელად ფრთა რომ დასწურეს...

ყინვა იმტვრევა, როგორც შაქარი,
და აჩენს ნემსებს, თითქოს სუსხიანს,

ქარი დაჰქრის და დღეს თუ აქ არი,
ხეალ სხვა მხარისთვის მიინც უხვია.

რამდენი სუფრა გადაუშლია
ღია ცისა ქვეშ ზამთარს—მასპინძელს,
ზედაც ბავშვები გადაუშვია,—
გაუმართიათ ბრძოლა ასპინძის...

ო, რა ცივი ხარ, თოვლის გუნდო,
როგორ მიყვარხარ, როგორ გაკეთებ,
თუ შუბლში მოხვდი ვინმეს, უდაოდ
მე შენს სიყვარულს გავიასკეცებ...

არ დაშრებოდე, ნეტავ, არასდროს,
ისე კარგი ხარ, სუფთა, უვნები,
და როს ნხურვალე სხივი დაგადნობს,
შენთვის მზესაც კი დავემღურები.

ელიზბარ პოლუმორდვინოვი.

კ ა რ ლ ლ ი ბ კ ნ ე ხ ტ ი

შვიდი წელი გავიდა მას შემდეგ, რაც მოლა-
ლატურად მოჰკლეს კარლ ლიბკნეხტი. ყოველი წლის
15 იანვარს ვიგონებთ ჩვენ ამ დიდ მებრძოლს, რა-
დგანაც მისი მნიშვნელობა საერთაშორისო ახალგაზრ-
დათა მოძრაობის განვითარებაში მეტად დიდია.
ის იყო რევოლუციონური ახალგაზრდობის უდი-
დესი ბელადი.

ამიტომ ყოველმა ახალგაზრდა მუშამ და გლეხ-
მა უნდა იცოდეს, თუ ვინ იყო კარლ ლიბკნეხტი,
რისთვის იბრძოდა ის და რას შესწირა თავისი სი-
ცოცხლე.

კ. ლიბკნეხტი დაიბადა 1871 წ. უკვე ბავშო-
ბიდან პატარა კარლი გატაცებული იყო რევოლუციო-
ნური საქმიანობით; გამოჩენილი სოციალისტის
ვილჰელმ ლიბკნეხტის შვილი — კარლი თავიდანვე
იზრდებოდა მუშათა კლასის სიყვარულის და რევო-
ლუციონური თავდადების პირობებში.

1914 წელს, როცა მთელი ქვეყანა თავდავიწყ-
ებით ჩაება სისხლის მღვრელ მსოფლიო ფერხულში,
უშიშარი ლიბკნეხტი „გაკადნიერდა“ ხმამაღლა
ემცნო გერმანიის და მთელი ქვეყნის მუშათა კლასი-
სათვის საერთაშორისო ომის წამდელი აზრი, მისი
ყაჩაღური გეგმები და საშინელი შედეგები.

მუშათა კრებებზე, დემონსტრაციებზე, საიდუმ-
ლო თათბირებზე, იმ დღეებში გაბედული კარ-
ლი პროტესტის, აღშფოთების და შურისძიების
მოციქულად ევლინებოდა გერმანიის პროლეტარიატს.

სოციალისტური რევოლუცია — ამ ლოზუნგი,
რომელიც ცეცხლის ასოებით დააწერა ლიბკნეხტმა
1914 წლის სისხლიან დღეებში პროლეტარიატის
დროშას.

დაუნდობელი, შოვინიზმის ბურჟუსით თავბრუ-
დახვეული გერმანიის რეიხსტაგი თვითყული გერმა-
ნელისაგან 1914 წელს მოითხოვდა უსიტყვო თავდა-
დებას, უსიტყვო მსხვერპლს.

სისხლის სუნით დამთვრალი ბურჟუაზია დაუ-
ზოგველად სდევნიდა ყველას, ვინც ხვას აიმაღლებდა
უმეზნო ქლეტის წინააღმდეგ.

ამ დროს კ. ლიბკნეხტი თვით რეიხსტაგის
ტრიბუნლიდან ბრწყინვალე სიტყვაში აჩილებს ბურ-
ჟუაზიის მოლაღატურ საქმეებში, ხალხის გაუბედურე-
ბაში, მშრომელთა მოტყუებაში და მოუწოდებს გერ-
მანიის პროლეტარიატს ანტიიმილიტარისტული
მოქმედებისაკენ.

როცა მას გამხეცებულმა დეპუტატებმა, დორბ-
ლით პარზე, მიუთითეს დისკიპლინის დარღვევაზე,

კარლ ლიბკნეხტი.

შიუპოვარმა კარლმა უპასუხა: „მე მხოლოდ ერთ დისციპლით ვარ შეზღუდული — ეს არის პროლეტარიატის საერთაშორისო სოლიდარობის დისციპლინა“.

კ. ლიბკნეხტი ახალგაზრდათა მოძრაობის სულის ჩამდგმელი და ხელმძღვანელი იყო ევროპის სხვადასხვა სახელმწიფოებში, კერძოდ შტუტგარდის კონგრესი 1907 წელში, რომელზედაც საფუძველი ჩაეყარა ახალგაზრდათა ინტერნაციონალს, ლიბკნეხტის ხელმძღვანელობით ჩატარდა. ბუნებრივია ბურჟუაზიის უსაზღვრო აღშფოთება დაუდგრომელი კარლის წინააღმდეგ.

ვერც მოაბუტის (ბერლინის ყველაზე უფრო მკაცრეჟიმიანი ციხე) ცივმა და აუტანელმა სარდაფებმა, ვერც განუწყვეტელმა დევნამ და ფრონტებზე გადასროლამ ვერ შესძლეს მედგარი კარლის წელში მოხრა.

გაბედულად, მტკიცედ, ქედმოუხრელად მიჰქონდა ლიბკნეხტს პროლეტარულ ახალგაზრდობასთან ერთად რევოლუციის დროშა.

1918 წლის ნოემბერში გერმანიაში იფეთქა რევოლუციამ, რომელმაც დაღეწა ლიბკნეხტის სატუსალოს კარებიც. თითქმის ასრულდა ლიბკნეხტის სურვილები; რევოლუციის ტალღამ თითქოს საბოლოოდ წაღეკა ვილჰელმის გერმანიის ზღაპრული საშინელებანი.

მაგრამ სინამდვილეში სულ სხვა რამ მოხდა.

ნოემბრის რევოლუციამ ვერ გაათავისუფლა გერმანიის მუშათა კლასი! ხელისუფლებას სახელმწიფო პროლეტარიატის მოღალატეები ჩაუდგენ. ამ ხანებში კ. ლიბკნეხტი კვლავ პროლეტარიატის კლასიური ბრძოლის მოწინავე სანგრებშია, ის კვლავ ხელმძღვანელობს მუშათა კლასის რევოლუციონურ ბრძოლას.

მოღალატე სოციალ-დემოკრატია მალე დარწმუნდა მასში, თუ როგორ საფრთხეს უმზადებდა მას ლიბკნეხტი და მისი მუშაობა. ამიტომ მოსყიდული ჯალათების სისხლიანი ხელებით ბოლო მოუღო მის ბრძოლის ჟინით და სურვილებით აღზნებულ სიკოცხლეს სწორედ მაშინ, როდესაც აჯანყებული გერმანიის მუშათა კლასი გადამწყვეტ ბრძოლას უმართავდა თავის მტრებს. მასთან ერთად მოკლულ იქნა რ. ლუქსემბურგი. ეს მოხდა 1919 წლის 15 იანვარს.

გერმანიის და საერთაშორისო ახალგაზრდობას მოუკლეს საუკეთესო ხელმძღვანელი, თავდადებული ბელადი, ნიჭიერი მასწავლებელი.

კ. ლიბკნეხტის სახელი — იმედია პროლეტარული ახალგაზრდობის, მისი სახე — მანათობელი ვარსკვლავია ბრძოლის ცეცხლით ანთებული მშრომელი ახალგაზრდობისათვის. ამიტომაც ლიბკნეხტი ცოცხლობს დღემდე საერთაშორისო მუშათა ახალგაზრდობისათვის, რომელიც არასოდეს არ დაივიწყებს მას და მის ანდერძს. მის მაგალითზე ჩვენ ვისწავლეთ გამარჯვება.

შ-ი.

როზა ლუქსემბურგი.

ქობ-სამკითხველო და პიონერები

პიონერთა საერთო მუშაობის ერთი ამოცანათაგანია გაუღვიძონ ბავშვებს წიგნის კითხვისადმი სიყვარული და ინტერესი. დღემდე ხშირი იყო ისეთი შემთხვევები, როდესაც ბავშვს, გახდებოდა რა პიონერი, უკვე საჭიროდ არც კი მიაჩნდა წიგნის კითხვა: აქაო და საზოგადოებრივ-პოლიტიკური საქმიანობა, სკოლა, კოლექტივი, კიდევ სხვა მრავალი სამუშაოა და წიგნის კითხვისათვის აბა ვის სცალიაო, — გაიგონებთ ზოგჯერ პიონერებისაგან, მაგრამ ეს არანორმალური მოვლენაა. კარგა უნდა გვახსოვდეს, რომ წიგნი არის შრომის პირობების გაუმჯობესების საუკეთესო იარაღი. მთელი ჩვენი ქვეყანა უნდა ისწრაფოდეს წიგნისადმი, ცოდნისადმი. ის პიონერი, რომელიც სერიოზულად არ ეკიდება წიგნს, არ ვარგა ჩვენი ახალი ქვეყნის აღმშენებლად. იგი მომავლის არავითარ იმედებს არ იძლევა. ცუდია ის კოლექტივი, სადაც საკითხის ამ მხარეს, ე. ი. წიგნის კითხვას, არა აქვს მიქცეული სათანადო ყურადღება. მარტოთამაშობებით, სიმღერებით, საზოგადოებრივ-პრაქტიკული საქმიანობით ვერ უზრუნველყოფთ მომავალი თაობის სწორ კომუნისტურ აღზრდას. საჭიროა ცოდნა, ღრმა ცოდნა. ამის გარეშე პიონერი ვერ გახდება ჩვენი ახალი ქვეყნის მომზადებულ მოქალაქედ. ზერელობა, მით უფრო მოზარდი თაობისათვის, შექმნის გონების ფუქსავატობას.

ჩვენი მიზანი უნდა იყოს შევადგინოთ პიონერებს წიგნი, დავინტერესოთ იგი ისე, რომ ყოველ წაკითხულ სტრიქონს ღრმად ჩაუკვირდეს და შეისწავლოს.

ჩვენი პიონერები არ არიან მდიდარი წიგნებით ისე, როგორც, მაგ. კაპიტალისტის შეილები. მათ არ შეუძლიათ შეიძინონ ყველა წასაკითხი წიგნები, მაგრამ ეს დაბრკოლება სრულებითაც არ უნდა გვაშინებდეს. პირიქით, აქაც უნდა ვეძიოთ ჩვენ საზოგადოებრივობა და პიონერები მივაჩვიოთ ქობ-სამკითხველოებს. ისინი უნდა სარგებლობდნენ კოლექტიურად საზოგადოებრივი ქობ-სამკითხველოთი.

ლენინი ყოველდღე დადიოდა ლენინგრადის სახალხო წიგნსაცავ-სამკითხველოში, საფრანგეთში ნაციონალურ წიგნსაცავ-სამკითხველოში და შვეიცარიის ყველა საზოგადოებრივ წიგნსათავ-სამკითხველოებში, რაც მან სავსებით გამოიყენა თავისი ცოდნის გასაღრმავებლად. სხვათა შორის, ქობ-სამკითხველოების საკითხს უძღვნა განსაკუთრებული წერილი, სადაც ის სწერს ქობ-სამკითხველოების ფართე ქსელის საჭიროების შესახებ, „რომელმაც სამსახური უნდა გაუწიოს ჩვენი ქვეყნის მუშების, ჯარისკაცების და გლეხების მთელ მასებს“. ვისაც სურს ლენინის ანდერძების შესრულება, უნდა ახსოვდეს ლენინის ეს სიტყვები და გახდეს ქობ-სამკითხველოს მეგობარი.

განსაკუთრებით უნდა მიაქციონ ყურადღება ამ გარემოებას პიონერებმა. იმათ უნდა იზრუნონ ქობ-სამკითხველოებისათვის, უნდა გახდნენ მისი წევრები, ყოველნაირად უნდა შეუწყონ ხელი მის შევსებას წიგნებით და მის კეთილმოწყობას.

არ კმარა, რომ მოვაწყოთ პიონერთა წიგნსაცავ-სამკითხველო. საჭიროა მოეწყოს მთლიანი საბავშვო წიგნსაცავი, რომელშიც უნდა ჩავაბათ ფართე მასები. საბავშვო წიგნსაცავებთან უნდა მოვაწყოთ პიონერული წრეები წიგნის მეგობრებისა, რომელთა მიზანი იქნება საქმის სწორედ დაყენება და ბავშვების ჩაბმა წიგნის კითხვაში.

პიონერმა ქობ-სამკითხველოში თვალყური უნდა ადევნოს იმას, თუ რამდენად ინტენსურია ბიბლიოთეკაში სიარული. მან უნდა შეასრულოს აგრეთვე ტექნიკური ხასიათის სამუშაოები: წიგნების დალაგება, დაგეგმვა, სისუფთავე, კარგად მოპყრობა წიგნებისადმი, პიონერ-კუთხის მოწყობა; იგი აგრეთვე ჰქმნის „უკანასკნელი ცნობები“-ს განყოფილებას, სადაც მსხვილი შრიფტით სწერს საგულისხმო ცნობებს, აქვეყნებს ახლად მიღებული საბავშვო ლიტერატურის სიას და სხვ.

პიონერები აწესებენ ქობ-სამკითხველოებში მორიგეობას — თუ ამას საჭიროება მოითხოვს.

ერთი სიტყვით, პიონერმა დიდი სიყვარული და ზრუნვა უნდა გამოიჩინოს ქობ-სამკითხველოებისადმი. იგი არა მარტო აინტერესებს ბავშვთა მასებს ქობ-სამკითხველოთი, წიგნით, — არამედ თითონაც სისტემატიურად კითხულობს წიგნს და იჩენს მისდამი დიდ ინტერესს.

ამგვარად კოლექტივების ამოცანაა შეაყვარონ, დაინტერესონ პიონერები ქობ-სამკითხველოთი, წიგნით და შთააგონონ მათ წიგნის მნიშვნელობა. ღრმა და სერიოზული კითხვა წიგნის, — აი რა არის პიონერ-მუშაობის განუყოფელი ნაწილი.

ყურადღება!

(ზესტაფონი)

ზემოხსენებულ ქალაქში რკინის გზის ადგილკომთან დაარსდა ნ. პ. კოლექტივი. პირველად მუშაობა თავის დონეზე იყო, მხოლოდ ბოლოს კი შესუსტდა, რისი გამომწვევი მიზეზი არის ადგილობრივი ორგანოების უყურადღებობა კოლექტივისადმი. ჩვენ ვიცით, რომ პიონერების დაინტერესება ორგანიზაციაში მუშაობით შეიძლება სხვადასხვა ხელსაწყოებით და თამაშობებით, მაგრამ კოლექტივს არ გააჩნია არც სიგნალი, არც წიგნები, რომლებიც დაინტერესებენ პიონერებს. ამასაც რომ თავი დაეანებოთ, კოლექტივისათვის საჭიროა ცოცხალი კავშირი პარტუჯრედთან, პროფკავშირებთან. უნდა ჩატარდეს საუბრები კოლექტივში, უნდა იმართებოდეს საბავშვო წარმოდგენები და სხვა. ყველა ამას ზემოხსენებული კოლექტივი მოკლებულია. საჭიროა პარტუჯრედები და კომკავშირი ყურადღებას აქცევდნენ მესამე თაობას, დახმარებას უწევდნენ, მუშაობას აცხოველებდნენ.

ვ. გოლაძე

სამაგალითო სკოლა

დღევანდელ დღეს დიდი ყურადღება უნდა მიექცეს მეურნეობის შესწავლას, გასაკუთრებით სკოლებში. ქ. ზესტაფონში რკინის გზის სკოლა განირჩევა ამ მხრივ სხვა სკოლებისაგან: სკოლაში აიღო მიწა, რომელიც დაუშვებულ იქნა მოწაფეების მიერ, დამყნილ იქნა ხეხილები, სხვადასხვა კულტურული მცენარეები. ამ საქმეში ყველა მოწაფე აქტიურ მონაწილეობას ღებულობდა. ბუნებისმეტყველების შესწავლის დროს ბაღში ვმუშაობთ, ცდას ვაწარმოებთ, ე. ი. პრაქტიკულად შევისწავლით ხოლ-

მე ამა თუ იმ მცენარესა და ნიადაგს. თვით სკოლებში მოწყობილი იყო ბუნების კუთხეები, სადაც ბავშებისაგან გაკეთებული იყო მცენარეების კოლექციები და ნიადაგის ანალიზები. ყველაფერი ეს ხდებოდა მასწავლებლების ხელძღვანელობით. ისინი აინტერესებდნენ მოწაფეებს, რომ შეესწავლათ მეურნეობა, დაახლოვებოდნენ ბუნებას. კარგი იქნებოდა, რომ სხვა სკოლებიც წაბაძვდნენ ამ სკოლას.

ვ. გოლაძე

ჩვენი მუშაობა.

ქ. ტფილისის მე-2 რაიონის მე-14 კოლექტივი დიდი ხანია რაც არსებობს.

კოლექტივში არიან ისეთი აქტივისტები, რომელთა მუშაობით კოლექტივი წინ მიდის. კოლექტივი იყოფა რგოლებად. მათი მუშაობა დამაკმაყოფილებელია: პიონერები აკეთებენ მოდელებს, ჰხატავენ და მონაწილეობას იღებენ კოლექტივის ცოცხალ გაზეთში. გამოდის კედლის გაზეთი „რადიო“, რომელიც აშუქებს როგორც აქაურ პიონერთა ცხოვრებას, ისე დასავლეთის პიონერებისაც. არის ბიბლიოთეკა, რომელიც აწვდის განვითარებისათვის საჭირო მასალებს პიონერებს. არსებობს აგრეთვე სანიტარული კომისია, რომელიც თვალყურს ადევნებს სისუფთავეს, როგორც პიონერთა შორის, ისე კოლექტივშიაც. არის ცოცხალი გაზეთი, რომელმაც დიდი ხანი არ არის რაც დაიწყო მუშაობა. მასალები ამ გაზეთისთვის თვითპიონერებისმა დავამუშავეთ. იმართება საუბრები და მოხსენებები პიონერების სხვადასხვა საჭირობოროტო საკითხებზე.

ვუსურვებ ხსენებულ კოლექტივს, რაც ნაკლი აქვს, ის გამოასწოროს და მტკიცედ შეასრულოს დაწყებული საქმე.

პიონერი ლ. მარუაშვილი.

შეისწავლეთ თქვენი მხარე.

ადამიანმა დაიმორჩილა ბუნება. ადამიანი იმორჩილებს დროს, სივრცეს, იმორჩილებს ქაქს, წყლის ტალღებსა და ნაკადებს სტატებს ელექტრონის ენერგიას, დედამიწის გულიდან ამოაქვს სიმდიდრე.

რა აძლევს ადამიანს ამ ძალას ბუნების დასაიმორჩილებლად?

ცოდნა.

ცოდნა ბუნებისა, ცოდნა ამ ბუნების კანონებისა, ყოველმხრივ მისი შესწავლა.

ადამიანი ჰქმნის ახალ ცხოვრებას.

ამჟამად მთელ საბჭოთა სოციალისტურ რესპუბლიკებში მშრომელი ხალხი, ცდილობს მოაწყოს ახალი, საუკეთესო ფორმებში ჩამოყალიბებული ცხოვრება, გაიკაფოს გზა სოციალიზმისაკენ.

მაგრამ რა არის ამისათვის სსჭირო?

ცოდნა.

ცოდნა იმ კანონებისა, რომელი კანონებითაც ხდება საზოგადოებრივი განვითარება.

ცოდნა წარსულისა: როგორ ცხოვრობდნ ხალხები, როგორ შრომობდნ, როგორ იბრძოდნ.

ამ ცოდნათა შეკრება, შეთვისება ა ყოველი ჩვენგანის მოვალეობაა, განსაკუთრებით კი ეს საჭიროა ჩვენთვის ახლა.

ჩვენი ქვეყანა მდიდარია ყოველნაირი ბუნებრივი სიმდიდრით: ძვირფასი ჯიშის ხეებით, ტყეებით, ამონათხარი ნაშთებით, სამკურნალო მცენარეებით, წყლებით და სხ.

ჩვენ ხალხს გრძელი, ბევრსაუკუნოვანი ისტორია აქვს. ისტორიული ეპოქის ნაშთები შენახულია ხალხის ჩვეულებებში, ზღაპრებში, ლეგენდებში და ციხე-კოშკების ნანგრევებში და ამავე დროს ჩვენი ქვეყანა ჯერ შესწავლილი არ არის.

წარსული წლების ჩაგვრა ჰკლავდა ჩვენი ქვეყნის შესწავლის ცდასაც კი, ჩვენ კი ახლა გვსურს ახალი ცხოვრება შევქმნათ და შესწავლილი კი არ გვაქვს ჩვენი მხარე.

უნდა შევისწავლოთ, უნდა გავეცნოთ ყოველ მის კუთხეს.

კი არ იფიქროთ, ჩემო ახალგაზრდა მკითხველებო, რომ ეს საქმე მხოლოდ და მხოლოდ მეცნიერების საქმეა, კი არ იფიქროთ, რომ ეს განსაკუ-

თრებით მძიმე შესასრულებელია. ყოველ თქვენგანს შეუძლია თავისი პატარა წვლილი შეიტანოს ამ დიდ საქმეში

დააკვირდით, როგორ ცხოვრობს გლეხობა, როგორ მუშაობენ, რა ხელობას მისდევენ თქვენ კუთხეებში.

დააკვირდით, რა ჯიშის ტყეებია თქვენში, რა ხორბლეული, რა ბოსტნეული, როგორ მოჰყავთ, როგორ უვლიან მათ.

დააკვირდით, რა ქვევია, რა თიხა თქვენ მთებში, როგორ მდინარებენ წყლები, ჩაჰქრიან ჩანჩქერები, როგორი ტბებია, რა თევზებია თქვენ წყლებში და როგორ იჭერენ.

შეისწავლეთ, როგორი ჩვეულებები და თქმულებანი არის ხალხში დარჩენილი.

გაიცანით ძველი ნანგრევები, და ციხე-სიმაგრეების ნაშთები.

გაიცანით, შეისწავლეთ და რასაც კარგად შეისწავლით, აგვიწერეთ და გამოგვიგზავნეთ ჟურნალში. ყველაფერი, რაც ცოტათი მაინც საყურადღებო იქნება, მოთავსებული იქნება ჟურნალში.

ამნაირად, იმის შესახებ, რაც თქვენ კუთხეში საყურადღებოა, შეიტყობს ჩვენი ჟურნალის ყველა ნორჩი მკითხველი და უშუალოდ გადმოცემულ მოთხრობებისა და უშუალო შთაბეჭდილების მეოხებით ყველანი თანდათან შეისწავლით ჩვენ ქვეყანას.

და, ვინ იცის, იქნება ბევრმა თქვენგანმა დიდი დახმარება გაგვიწიოს ყველას ჩვენი ქვეყნის შესწავლის საქმეში.

და, ბოლოს, ზნე-ჩვეულებების, ბუნების მოვლენებისა და ძველი ნაშთების დაკვირვება შეგაჩვევთ თქვენი მხარის შესწავლის საქმეს. ეს შეჩვევა კი დიდი საქმეა. დაკვირვების უნარი უპირველესი და უმთავრესი საფეხურია ცოდნისა და შემოქმედებისაკენ.

და ასე—დააკვირდით, შეისწავლეთ და სწერეთ თქვენ ჟურნალში. თუ რამე სიძნელემ შეგიშალოს ხელი, ჰკითხეთ რედაქციას რჩევა.

ჩვენ რითაც შეგვიძლია დახმარება—მუდამ მზად ვართ.

ველით თქვენს წერილებს.

რედაქცია.

ნ მ რ ჩ პ ი მ ნ ე რ ს

სიცოცხლის შემომტანია
ჩვენს სოფელში პიონერი;
მის სახეზე იხატება,
სიამოვნების ელფერი!

თვით მზიარული,
სხვასაც ახარებს,
ლენინის სახელს
მაშ რად ატარებს?

მას ესმის თვისი მოვალეობა,
პირნათლად ცდილობს მის ასრულებას;
დილა-ადრიან რომ წამოდგება,
სუყველა ხედავს მისსა მხნეობას!

მას მარად ახსოვს, რომ იგი არის
შემცვლელი მებრძოლთ რიგების,
და ახლა იძენს სწავლას და ცოდნას,
რომ იმით შეძლოს მოსპობა მტრების!

ცდილობს, რომ იქნეს კარგი მებრძოლი,
მუშათა კლასი რომ მან დაიხსნას!
მაშ ლენინელი რად ეწოდება,
თუ ყოველივეს ამას არ იზამს?

ყოველი საქმის წამომწყებია,
იგი, ჯერ კიდევ ნორჩ პიონერი.

საქმეს ბეჯითად რომ ქეკიდება,
დაიმეგობრა ამითი ბეგრი!

გაქვივრების დროს სხვის მოხმარება
მას ემარჯვება, პაწიას,
ის მაშვრალთ ისე მოველინება,
როგორც მზის სხივი ვარდს, იას!

დოღზე კობტად ის მარშს უკრავს,
თვისი საყვირით აღვიძებს სოფლებს,
სიყვარულს იწვევს და აღერსს,
წითელ დროშას რომ ააფრიალებს!

იმიტომ მიყვარს ნორჩ პიონერი,
რომ იგი არის ყველგან პირველი.
მასზე დიდ იმედს აყარებს ახლა
ჩვენი საბჭოთა სოფელი!

წითელ ყელსახვევს მე ვეტრფი,
პიონერს, მისსა მტარებელს,
გამბედაობით აღსაგესს,
ჯერ კიდევ პაწა ლენინელს.

მაშ ლენინელო, ნორჩ-პიონერო,
შენ აასრულე დავალებანი,
და გაამართლე სახელწოდება,
მარად მზად იყავ! გელის ბრძოლანი!

ლემარი

ს უ რ ა თ ი.

ზღვის ნიაგმა ცის კაბადონს
შავი ჩადრი მოახვია,
დიდებულ მზეს დაუნდობლად
პირს დიმილი მოახია.

მრისხანე ცამ ღრუბელთ გროვას
ცეცხლის შოლტი გადააწნა.
ფერწასული მინდვრის მდელი
მშობელ მიწას ზე დააკვდა.

იქ ტყემ მწარედ დაიკვნესა,
აცახცახდა იქ ვერხვები,
ცა ატირდა და ტყე-ჭალებს
დააფრქვია მან ცრემლები...

დაქრის ქარი, ნიაღვარი
ნანას უმღერს პაწა ქოხებს,
და ცის ცრემლი, ვერცხლის ცვარი
ეკვრის, კოცნის ვარდის ფოთლებს.

პიონერი გიორგი მებუკე

ნ ო რ რ ი მ ე ზ რ კ ო ლ ნ ი

ახალგაზრდა პიონერნო!
წინ გავწიოთ აღმაფრენით,
ჩაგრული და დატანჯული
შვებას ელის მხოლოდ ჩვენით.

წინ წავიდეთ, ერთად ყველა!
გადავხვიოთ ხელი ხელსა,
დავანგრიოთ მტარვალთ ზღუდე,
წიხლი ჩავცხოთ დამჩაგვრელსა.

ნარ-ეკლიან გზაზე ვივლით,
მედგრად წინ, წინ, არ შევშინდეთ,
წითლად მგზნებარ ცეცხლის ზღვაში,
ვით მერცხალნი, ჩვენც შევეფრინდეთ.

პიონერნო, ნუ შედრკებით!
თან ვიბრძოლოთ, თან ვისწავლოთ,
რომ მონობა უღმობელი
ბრძოლა-ცოდნით ჩვენ დავამხოთ.
გოგი შატბერაშვილი.

სკოლის მოწაფეთა ორგანიზაციას

აკვირვასო ამხანაგებო!

„სწავლა, სწავლა და სწავლა“-აი ანდერძი, რომელიც დავგიტოვა დიდმა ბელადმა ლენინმა. თუ ეს ლოზუნგი საჭირო იყო ახალგაზრდა კომკავშირელებისათვის, იგი არა ნაკლებ საჭირო და მნიშვნელოვანია საერთოდ ახალგაზრდობისათვის. ახალი ცხოვრება დიდ დახმარებას მოელის სკოლისაგან სოფლის კულტურის ამალღების საქმეში. ამ კულტურასთან უშუალოდ დაკავშირებულია მეურნეობის განვითარება.

სკოლის საპროგრამო მუშაობა უშუალოდ უნდა ეყრდნობოდეს ცხოვრებას და მის გაუმჯობესებას. ამ გზით შეტანილი განათლება მისაღები და სასურველი იქნება თვითეული მშრომელისათვის; ამ მუშაობის ფართოდ ჩატარება კი შეიძლება მხოლოდ მაშინ, როდესაც მოწაფე საკმაოდ განვითარებული იქნება. არ უნდა გვავიწყდებოდეს, რომ ჩვენი ახალგაზრდობის წინსვლა-განვითარება სახელმწიფოს მშენებლობის საკითხია. განათლების კომისარიატი ყოველივე ღონისძიებას ხმარობს, რომ რაც შეიძლება მეტი და შინაარსიანი საბავშვო ლიტერატურა გამოსცეს. ორი ჩვენი ჟურნალი „ნაკადული“ და „პიონერი“ ორკვირეულ ჟურნალებად არის გადაკეთებული. საჭიროა ამ ჟურნალების რაც შეიძლება მეტი გავრცელება. თქვენ, როგორც მოწაფეთა წარმომადგენლებმა, მოწაფეთა შორის პროპაგანდა უნდა გასწიოთ და ინდივიდუალური და კოლექტიური ხელმოწერა უნდა აწარმოოთ. როდესაც ბევრს თქვენგანს ექნება ეს ჟურნალი ხელში, მაშინ შესაძლებელი გახდება წრეების მოწყობა სხვადასხვა საკითხებში გასარკვევად. თუ დასმულ საკითხებზე ჟურნალი ვერ გიპასუხებსთ, მოსწერეთ სექციას და შემდეგ ნომერშივე მიიღებთ პასუხს, განმარტებას.

შეიძლება ბევრი საინტერესო და მნიშვნელოვანი მუშაობა მოჰყვეს პირველ ცდებს.

რომელი თქვენგანიც შესძლებს ორგანიზაციულად მუშაობის მოწყობას, ამავე ჟურნალის საშუალებით გაუზიარებს სხვებს და თუ აზრთა გაცვლა-გამოცვლა დაიწყო, ეს უკვე დიდი მიღწევა იქნება. ის სკოლა, რომელიც კარგად გაამრავლებს ამ ჟურნალებს და შემდეგ კავშირს დაიჭერს პედაგოგიურ სექციასთან, ფრიად დიდ დახმარებას გაუწევს გან. სახ. კომისარიატს.

დაუკვირდით, ამხანაგებო, ჩვენ მომართვას და მოგვეხმარეთ ამ მეტად მნიშვნელოვანი საქმის მოგვარებაში.

„ნაკადული“ ღირს წელიწადში 3 მ. 50 კ.

„პიონერი“ „ „ „ 5 მ.

ფულის გადახდა ნაწილ-ნაწილ შეიძლება.

რედაქციის მისამართი: ტფილისი, განათლების კომისარიატი.

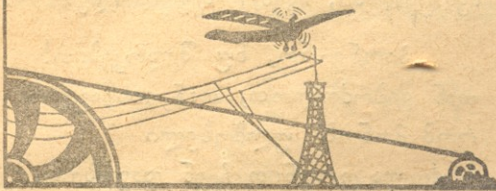
სამეცნიერო საბჭოს პედაგოგიური სექციის თავმჯდომარე: **მ. ორახელაშვილი.**

სექციის სწავლული მდივანი **თ. ბებურიშვილი.**

ქვეყნული
ბიბლიოთეკა

მეცნიერება და

მეხნიკა

მთელ ქვეყნიერებასთან ლაპარაკი.

რადიომოყვარულობა ძალიან ვითარდება ამ უკანასკნელ დროს როგორც მთელ ს. ს. ს. კ-ში, ისე საზღვარგარეთაც.

ამ ორი წლის წინეთ რადიომოყვარულებს შეეძლოთ ლაპარაკი მხოლოდ ახლო მანძილზე. დიდ მანძილზე ლაპარაკი კი შეეძლო მხოლოდ დიდ სახელმწიფო რადიოსადგურებს. რადიოაპარატები დღითიდღე უმჯობესდება და ახლა რადიომოყვარულებს შეუძლიათ მთელ ქვეყნიერებასთან იქონიონ უშუალო დამოკიდებულება.

ინგლისის ჟურნალებში სწერენ თავიანთი რადიომოყვარულების მიხვევებს ამ დარგში. ჩვენ მოვიყვანთ აქ რამოდენიმე მაგალითს ამ ჟურნალებიდან.

რადიომოყვარული ტელიორა თავის ოთახში მოწყობილ პატარა რადიოაპარატის საშუალებით ისმენდა რადიოს მიერ გადმოცემულ ამბებს ერთი თვის განმავლობაში ჩილიდან, არგენტინიდან, ინდოეთიდან, ფილიპინის კუნძულებიდან, პალესტინიდან, კანადიდან, შეერთებული შტატების 21 და ავსტრალიის 5 რადიოსადგურიდან, ეგვიპტედან, კუბიდან, იტალიიდან, მადეირის კუნძულიდან, ინდონეზიიდან, ბრაზილიიდან და სხ.

რადიომოყვარულმა ვილიამსმა მოისმინა ერთი თვის განმავლობაში ინგლისის 47 სადგურიდან, საფრანგეთის 37, გერმანიის 8, ბელგიის 9, ჰოლანდიის 10, მადეირის სადგურიდან, ეგვიპტედან, მაროკოდან, ბრაზილიიდან და სხ.

რადიომოყვარულებმა ტ. და ს. სტიდლიემ 6 საათის განმავლობაში 5 აპრილს მოისმინეს 170 სადგურიდან. მათ შორის სადგურები შეერთებული შტატების, ბრაზილიის, კანადის, ახალზელანდიის და სხე.

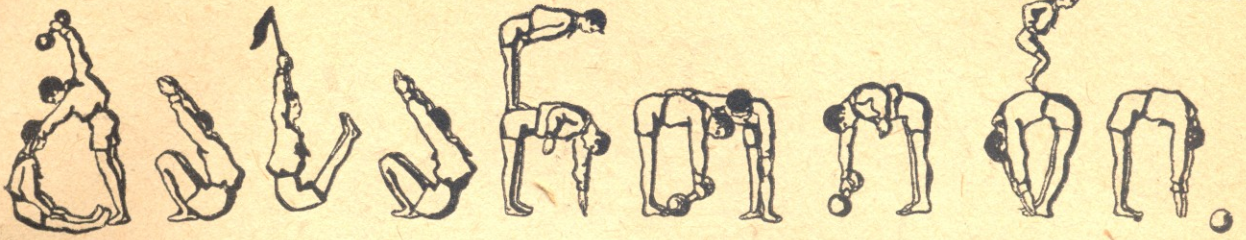
რადიომოყვარული კლარკი, ქალ. აბერდინის მცხოვრები, ინგლისიდან ესაუბრა რადიომოყვარულს ა. სანტოსს, ქ. მარანიოს მცხოვრებს ბრაზილიაში. მანძილი ორ მოსაუბრეს შორის 6000 კილომეტრს უდრის.

ამაირად ყველა ჩვენგანს საშუალება ეძლევა მთელი ქვეყნიერების ამბავი გაიგოს და თავისი ოთახიდან ესაუბროს მთელ ქვეყანას ძალიან იაფფასად მოწყობილი პატარა რადიოაპარატით.

იქნება ახლოს არის ის დრო, როდესაც რადიო გასწევს ფოსტასა და ტელეგრაფის მაგიერობას.

ავტომობილებით მიმოსვლა ოკეანეზე.
(იხ. „პიონერი“, № 2).

გამოცანები.

ყური დამიგდეთ, გამოიცანით!
 შუსიკოსია და მომღერალი.
 კოლოფი არის დიდრონი მილით
 და ფირფიტების უყვარს ტრიალი.

ჩვენ ერთმანეთს ძლიერ ვგავართ
 ტანსაცმელით, სახით, მხარით,
 როდესაც მე ვიბღვირები,
 დაღვრემილი ისიც არის.

ყველას ვჭირდები,
 შრომას ვუნდები,
 მწოლარს თუ შევხვდი,
 ჩივარტყავ თავში,
 ისიც საჩქაროდ
 ძვრება კარავში.

მაქვს გრძელი კუდი
 და რკინის ქუდი,
 ჩემშია ღონე,
 ჰა, მომიგონე!

შ ა რ ა დ ა.

ნოტებს ხელი წამოავლე,
 გადახედე, ვადმოხედე,
 ქვევიდან მეორე რომ ზის,
 მხარზე იგი ვადიკიდე.

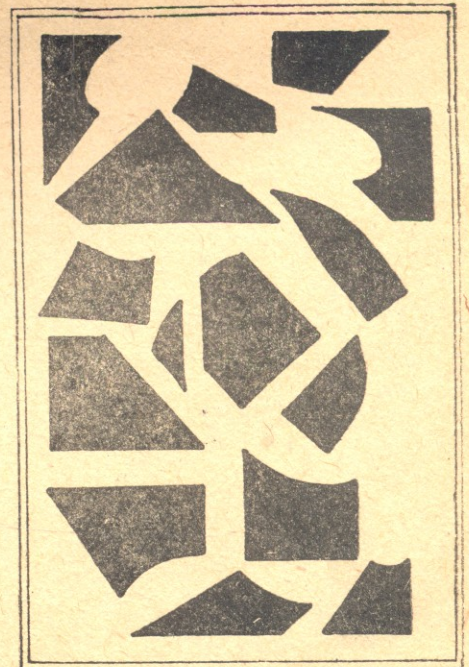
ახლა ნაცვალსახელებსაც
 ესტუმრე და ვახარე,
 შენს საკბილოს თვალი უყავ,
 ხელი თავზე წააფარე.

სიტყვა „სად“ მოლად შეაბრუნე,
 საქმეს იზამ სასიკეთოს,
 მოისვენებ, მოიფიქრებ,
 რაც მიიღე, უთხარ ქეთოს.

ჩვენს კავშირში ზეიმია
 გლეხების და მუშებისა,
 ევროპაში მშრომელთ სდევენ
 რაზმები ჯაშუშებისა;

ტანჯულთ კი ჩვენ შეგუქმენით
 დახმარება—დარიგება,
 პიონერო, გამოიცან,
 თუ შარადას რა ერგება.

დ. კარბელი.

ამ 15 ნაკრისაგან უნდა ააშენოთ კვადრატი, რომელიც უნდა გამო-
 ხატავდეს ჩაქუსს და ნამგალს.

გამოვა 1927 წ. გამოვა

თრკვირული სსრკ-ში დასუკათეპული

შურნალი

მორღილთათვის

პიონერი

წელიწადი II

შურნალი ს. ს. ს. რ. შველა სკოლეგისათვის სავალდებულოა.

ლენინის სახელობის საქართველოს ბავშთა კომუნისტური ჯგუფების ეოველი წევრის, ორგანიზაციის ეოველი კოლექტივის, ბავშთა კომუნისტური მოძრაობის თვითეული სელმძღვანელის, ბიბლიოთეკების და სამკითხველოების ვალდებულე-ბაა გამოიწერონ

პიონერი

მიიღება ხელის მოწერა 1927 წლისათვის.

ეურნალი ღირს გადაგზავნით:

წელიწადში — 5 მან.

ექვს თვეს — 3 მან.

სამ თვეს — 1 მან. 50 კაპ.

სალკე ნომერი — 25 კაპ.

მისამართი: ტფილისი, რუსთაველის გამზირი № 31, განათლების სახალხო კომისსარიატი. „პიონერი“-ს და „ნაკადული“-ს რედაქცია.

რედაქტორი — სარკელასიო კოლეგია.